Sfinții mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, sora diaconului Papil

(s.v. 13 octombrie / s.n. 26 octombrie)

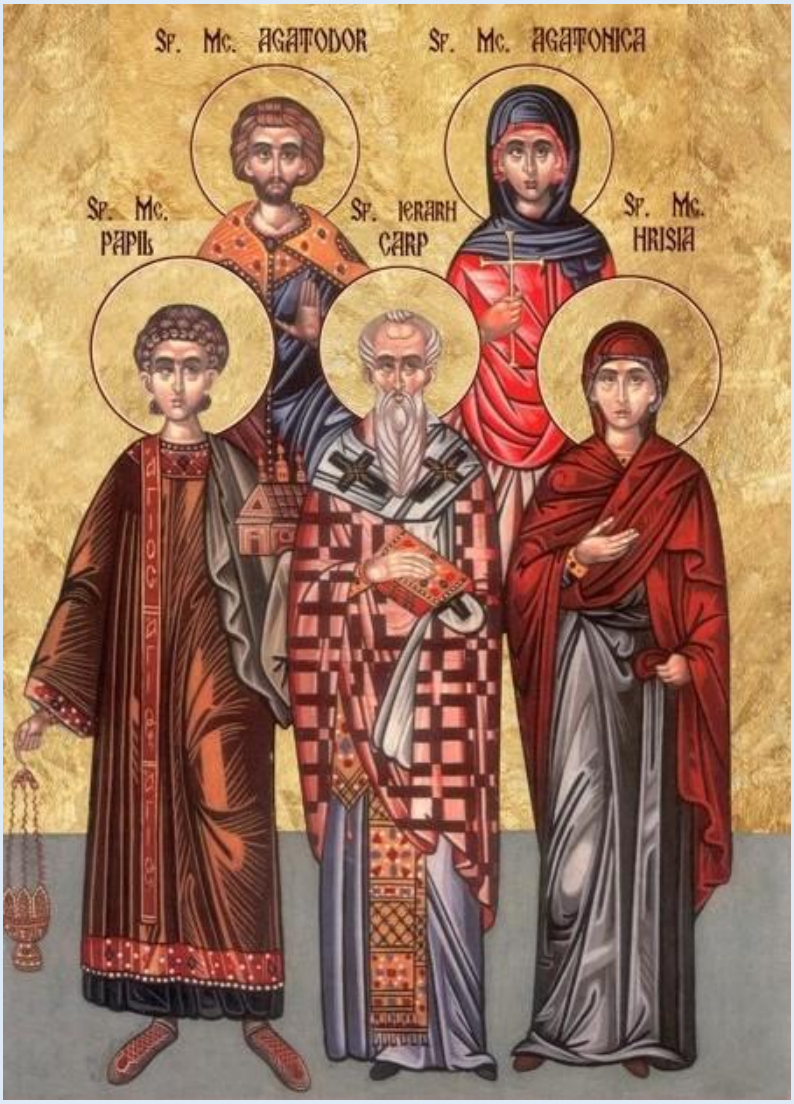

Materiale despre Sfinții mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, sora diaconului Papil:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20ier.%20muc.%20Carp%20al%20Pergamului%20(13%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Carp+13+octombrie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=13+octombrie

***

Este de mare folos a pomeni pe cei care au pătimit pentru Hristos, căci însăşi aducerea aminte a chinurilor lor poate deştepta gândul nostru spre dumnezeiasca dragoste şi să-i dea aripi pentru săvârşirea faptelor bune.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (octombrie), ziua a treisprezecea - Sfinţii mucenici Carp şi Papil (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Carp şi Papil şi către cei împreună cu dânşii 20
Acatistul Sfântului marelui mucenic Carp, episcopul Pergamului.....28
Imnografie 38
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Carp, Papil, Agatodor şi Agatonica, sora lui Papil 39
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp şi Papil, Agatodor şi Agatonica ..51
Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica şi Florentie 53
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântului apostol Andrei la Iaşi; Sfinţii mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica 55
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași; Sfinții mucenici Carp, Papil, Agatodor și Agatonica și Florentie 57
Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp, Papil, Agatodor şi Agatonica (†250) 58
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp şi Papil 63
Sinaxar - Sfinții mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica.....65
Sergiu Popescu - Sfântul Carp, cinstit în Catedrala din Râmnic 70
Icoane 76

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

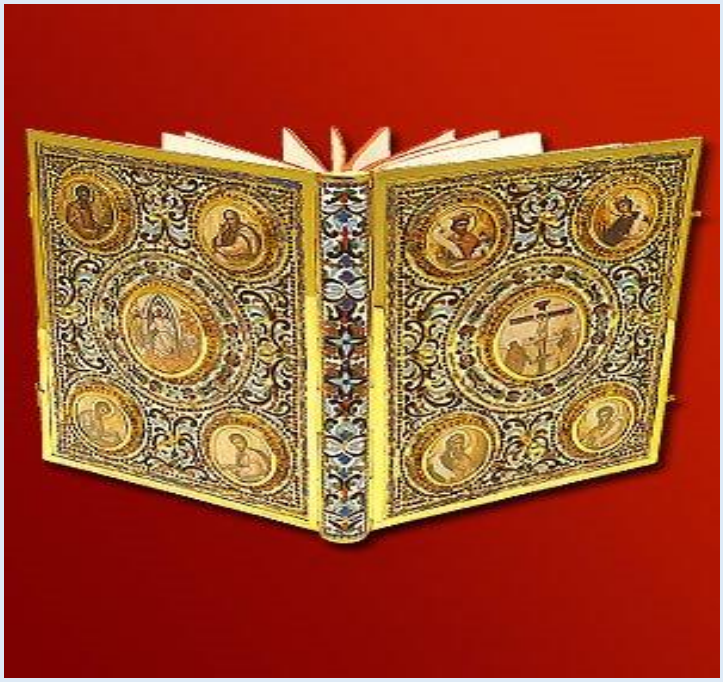

Ev. Luca 21, 12-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Apostol

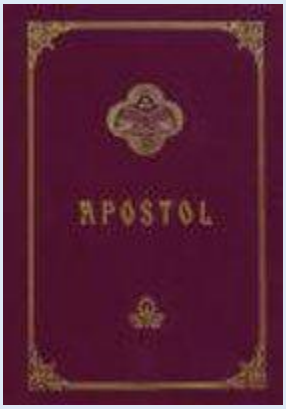

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Efeseni 6, 10-17
10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,

15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

În această lună (octombrie), ziua a treisprezecea - Sfinţii mucenici Carp şi Papil (Minei)

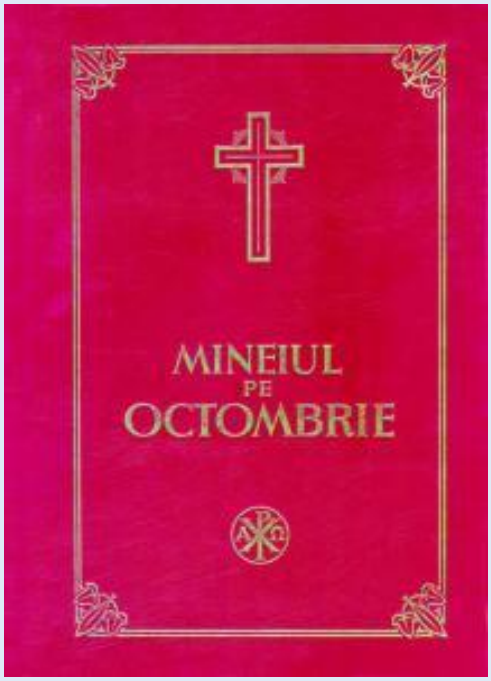

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Roduri ai adus lui Dumnezeu cu învăţătura ta, pe cei mântuiţi, pururea pomenite; iar pe sine-ţi te-ai adus jertfă sfinţită, fiind roşit cu sângele muceniciei, prea fericite, prea sfinţite. Pentru aceea roagă-te, să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Întărindu-vă gândul spre Hristos, v-aţi arătat neabătuţi de năpădirile muncilor, înecând de tot în sângiurile voastre pe părtinitorii rătăcirii, şi sălăşluindu-vă înlăuntrul Raiului prea sfinţiţilor; ca nişte jertfe fără de prihană, ca nişte odrasle ale dumnezeieştii vițe, rugaţi pe Stăpânul, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Aprinzându-vă gândul de dragostea Ziditorului, mai tare decât de foc Carpe şi Papile, ca nişte lumini înţelegătoare, aţi stins prin dar jertfele idolilor cu roua credinţei; şi cu vărsările sângiurilor aţi moştenit pârâul desfătării. Rugaţi-vă lui Hristos să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Alte **stihiri**, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ca cei mari luminători ai tăriei, răsărind prin credinţa Bisericii, toată făptura o luminaţi, cu strălucirile luptelor, şi cu luminile minunilor, gonind prea lăudaţilor întunericul dracilor şi al patimilor.

Unindu-vă în credinţă, şi una cugetând, multe feluri de munci în adevăr aţi suferit, Papile şi Carpe, tarilor nevoitori, apărătorilor ai bunei credinţe. Pentru aceasta cu cinste prăznuim credincioşii sfinţita voastră pomenire.

Frumuseţea mucenicilor, doimea Treimii, Papil şi Carp, neclintiţii stâlpi, liniştitele limanuri, temeliile Bisericii cele neclintite, vasele cele cu mir ale Duhului, cu sfinţite cântări bine să se laude.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Ca un vrednic între văzătorii de Dumnezeu cuvioase, ai văzut cerurile deschise, pe Domnul şezând pe scaun, şi heruvimii şi serafimii împrejurul Lui. Iar de la tine luminându-ne şi noi sfinţită turma ta, strigăm către tine Carpe: Cere lumii pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Toată nădejdea mea spre tine o pun Fecioară; nu mă trece cu vederea ceea ce eşti bună, ci grăbeşte de mă scapă degrab, de patimile ce mă supără şi-mi dau război în toate zilele.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Sta lângă lemn odinioară, pe vremea răstignirii Fecioara, dimpreună cu ucenicul cel curat, şi plângând striga: Vai mie cum pătimeşti Hristoase! Cel ce eşti nepătimirea tuturor.

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele - amândouă din Octoih şi al mucenicilor pe 4.

Canonul mucenicilor

facerea lui Teofan

Cântarea a l-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Cer de la Tine Hristoase, să se lumineze sufletul meu cel întunecat, cu lumina Dumnezeirii Tale Celei fără de început; şi să mi se dea cuvânt, ca după vrednicie să laud pe aceşti înţelepţi mucenici.

Lepădându-vă purtătorilor de chinuri de toată îndulcirea cea de pe pământ, v-aţi într-armat gândul către calea cea cerească, întâi prin sihăstrie, şi acum prin sânge.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lesne aţi putut înţelepţilor, a răbda toată supărarea prin puterea cea dumnezeiască, prin care surpând toată puterea vrăjmaşului, aţi căpătat laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind eu învechit mai de demult din sfatul vicleanului şarpe, nesuferind Dumnezeu să mă vadă pierdut, sălăşluindu-Se întru tine Curată, m-a înnoit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu...

Ca unii ce aţi păzit cea în adevăr după chipul Ziditorului, nu aţi plecat genunchii la închinăciunile cele împotriva lui Dumnezeu ale limbilor, ci cu rugăciune nebiruită le-aţi surpat.

Din porunca cea necredincioasă a judecătorului, despuindu-se trupeşte vitejii, s-au îmbrăcat cu Hristos, pentru care ca nişte jertfe, legându-se cu lanţuri îi ducea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând Stăpânul tuturor, nestrămutarea nădejdii voastre înspre Dânsul, aievea prin îngeri noaptea, vă îndemna măriţilor să fiţi îndrăzneţi în chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiindu-mi sufletul tare bolnav Stăpână, pentru mulţimea multelor mele greşeli, tămăduieşte-l cu rugăciunea ta cea fierbinte către Dumnezeu, şi-mi vindecă patimile trupului.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glasul a 3-lea:

Podobie: Dumnezeieştii credinţe...

Fiind într-armaţi cu armele credinţei, aţi stricat rânduielile celor fără de Dumnezeu, purtătorilor de chinuri prea lăudaţilor; şi aţi luat cununa nestricăciunii, săvârşind calea muceniciei, Carpe şi Papile. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, una prea curată Maică Fecioară, întrecând pe îngeri cu curăţia. Deci şi pe mine, cel ce m-am făcut mai spurcat decât toţi cu greşelile trupului, curăţeşte-mă prin rugăciunile tale, cu apele cele dumnezeieşti cinstită, dându-mi mila cea mare.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Mieluşeaua Cuvântului cea neîntinată, Fecioară, Maica cea nestricată, văzând spânzurat pe Cruce, pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără dureri, tânguindu-se, ca o Maică striga: Vai mie Fiul meu, cum pătimeşti! Vrând să izbăveşti pe om de patimile cele necinstite.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, grăind: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Aleasă jertfă aţi adus lui Dumnezeu cu credinţa, măriţilor purtători de chinuri, pe lăudatul Agathodor, lepădându-vă de înşelăciunea vrăjmaşului, pentru dragostea lui Hristos.

Cu otrava şarpelui nebunindu-se tiranul, şi poruncind să te lege pe tine Carpe, să-ţi, zgârie coastele şi iarăşi să te ardă cu foc, n-a slăbit tăria ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorind a vedea cămara Stăpânului cea de mire Papile, spânzurându-te sus, nu te-ai spăimântat a te zgâria, nici de focul cel ce te îngrozea, nu te-ai sfiit dumnezeiescule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzând Adam că vine Dumnezeu din pântecele tău Stăpână, ca din întunericul patimii, striga ţie: Răpeşte-mă pe mine cu mijlocirea ta din nevoile morţii.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, cel ce chemi pe toţi din negura greşelilor.

Ca nişte săgeţi prunceşti ai socotit împroşcările pietrelor ale celor fărădelege, fiind legat de trei ori fericite Papile; că erai îmbrăcat cu podoaba credinţei cea cu adevărat nebiruită.

Făcutu-s-a vrăjmaşul ca mort din răbdarea ta, fericite, şi din vitejia ta cea tare; că ai fost îmbrăcat cu tărie de la Dumnezeu arătat, prin care ai biruit două războaie Carpe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gurile fiarelor le-aţi încuiat ca şi Daniil, cu arme dumnezeieşti, mucenicilor Carpe şi Papile; şi le-aţi făcut a propovădui cu credinţă, că voi sunteţi mucenici pătimitori.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Glăsuit-a mai înainte Isaia, că numai tu Preacurată vei să naşti pe Fiul lui Dumnezeu, pe Emanuil, cel ce a voit să Se asemene cu noi pentru milostivire, şi să ne izbăvească din stricăciune.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Întărindu-vă cu Duhul, şi luând de la Dânsul răcoreală nebiruiţilor, aruncându-vă în var nestins, nicicum nu v-aţi ars, ci l-aţi făcut ca nişte pietre.

Cu apele învăţăturilor ai adăpat sufletele binecredincioşilor, pururea pomenite; şi pentru aceea te-a arătat pe tine Hristos în lume izvor îndestulat de minuni, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu osârdie striga ca dintr-o gură purtătorii de chinuri: Doamne nici foamea, nici scârbele, nici goana, nu va putea să ne despartă pe noi Stăpâne de dragostea Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Adam cel întâi zidit, sfatul femeiesc l-a omorât odinioară; iar acum încăpând Dumnezeu în pântecele tău Stăpână, l-a înviat, şi iarăşi l-a făcut fiu Luminii.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o, înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca o vistierie de mult preţ şi izvor ce izvorăşte ape de tămăduiri, a dat Stăpânul moaştele voastre celor de pe pământ; care şterg neputinţele patimilor cele de multe feluri, şi dau neîncetat dar sufletelor. Pentru aceasta Carpe şi Papile, cu un glas şi cu dragoste, săvârşim pomenirea voastră.

Icos: Înţelepciunea lui Dumnezeu cea mai înainte de veci şi Cuvântule, goneşte negura minţii mele, şi-mi dă cuvânt de înţelepciune, ca un Dumnezeu, ca să laud pe cei ce au urmat cu dragoste şi râvnă, dumnezeieştilor Tale patimi; ca pe cei ce au luat după vrednicie, de la tine Stăpânul tuturor, răsplătiri pentru nevoinţe. Că aicea adunările credincioşilor, înconjurând sicriul moaştelor, au pururea sănătate, Papile şi Carpe, cu un glas săvârşim pomenirea voastră.

Sinaxar

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici: Carp şi Papil, Agathodor şi Agathonica.

Stih: Carp şi Papil, două roduri a lui Dumnezeu prea iubite.
Tăindu-se toată uşa Cerului li se deschide.

Pe Agathodor îl aşteaptă mulţimea darurilor.
Ca celui ce s-a nevoit mult la răbdarea bătăilor.

Nu ţi s-a făcut împiedicare Agathonico muceniță,
Către dumnezeiescul sfârşit cel prin sabie, femeiasca neputinţă.
Pe Carp, cu Papil împreună. În treisprezece sabia îi omoară.

Aceşti sfinţi mucenici ai lui Hristos au fost pe vremea împăratului Deciu şi a lui Valerian antipatul Asiei, cu meşteşugul doctori. Sfântul Carp era episcop Tiatirilor, iar Papil era hirotonit diacon de acest Carp.

Deci, prinzându-se de către domn, şi întrebându-se, mărturisiră înaintea tuturor numele Domnului Hristos, şi silindu-i să facă jertfă la idoli, şi neînduplecându-se, îi

legară pe lângă cai, târându-i de la Tiatira până la Sardia, şi acolo spânzurându-i de un lemn îi strujiră.

Atunci şi Sfântul Agathodor slugă fiind sfinţilor, şi urmându-le se întări de dumnezeiescul înger şi mărturisi pe Hristos. Deci spânzurându-l şi pe el, îl bătură cumplit cu toiege. Şi aşa bătându-se, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar Sfântul Carp spânzurat fiind, a râs; şi întrebându-se de către domn: Pentru ce ai râs Carpe ? Zise: Văzui mărirea Domnului meu şi mă bucurai.

Iar pe Papil l-au legat de patru pari, şi l-au ridicat sus, apoi îl împroşcară cu pietre, de care a fost nevătămat. După aceea aducându-se de faţă sfinţii împreună, îi tăvăliră peste spini în sus şi în jos, şi bătându-i deasupra pe pântece.

După aceea i-au dat ca să-i mănânce fiarele: atunci un leu, o minune grăind cu glas omenesc, şi răcnind, oprea pe muncitori de la atâta nemilostivire. Iar ei îşi astupau urechile, şi bătându-le cu piroane încălţăminte de fier în picioare, i-au aruncat în cuptor; atunci şi pe Agathonica, sora Sfântului Papil. Şi rămânând sfinţii nearşi şi nevătămaţi, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Florentie.

Stih: O, a mucenicului Florentie adică îndrăznire.
Care aleargă către foc, ca şi către răcorire.

Sfântul mucenic Florentie, a fost din cetatea Tesalonicului. Şi fiind creştin şi râvnitor binelui, ocăra şi defăima înaintea tuturor, pe dumnezeii elinilor; întărea pe creştini în credinţa cea în Hristos, şi-i îndemna în tot chipul spre lucrarea dumnezeieştilor porunci. Deci făcând el aşa, se prinse de ighemonul cetăţii, şi întrebându-se, mărturisi pe Hristos cu îndrăzneală fără frică înaintea tuturor, că există Dumnezeu mai înainte de veci şi făcătorul tuturor; şi că dumnezeii păgânilor, sunt lemne, pietre, aur, argint, aramă, fier, idoli fără suflet şi fără simţire. Acestea zicând, îl bătură cumplit, îl spânzurară de un lemn, şi-l strujiră; şi aprinzând foc mare, îl aruncară în mijlocul focului; iar el bucurându-se şi rugându-se într-însul şi mulţumind lui Dumnezeu, se săvârşi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Dioscor.

Stih: Tăindu-se Dioscor, pe Dia l-a ruşinat,
Ca pe cel ce de pierzarea omenească nu s-a săturat.

Acesta a mărturisit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, trăgându-se cu neamul din schinopoliţi, şi cu vrednicia era sfetnic. Deci socotind toate lucrurile lumii acesteia ca nişte gunoaie, numai ca să dobândească pe Hristos, a luat îndrăzneală, şi stând înaintea Domnului Lucilian, înfruntându-l, şi mai vârtos batjocorindu-l, întru nimic îi socotea înfricoşările şi amăgirile; mai ales când acela arătă sfântului focul şi organele vârtejelor, şi alte multe feluri de munci. Însă toate acestea au rămas nelucrătoare, şi s-au arătat ca o nimica înaintea bărbăţiei şi a mărimii de suflet a mucenicului. Pentru aceasta la cea mai din urmă, cu sabia i-a tăiat sfântul lui cap.

Tot în această zi, Sfântul părintele nostru Nichita Patriciu, mărturisitorul.

Stih: Pentru dumnezeieştile icoane suferă întristându-se,
Se bucură însă Nichita, îngereşte veselindu-se.

Acesta s-a născut în Paflogia, din părinţi creştini şi iubitori de Dumnezeu; se zice că era rudenie împărătesei Teodora. Deci dându-se la învăţătură şi la Sfintele Scripturi, merse în Constantinopol fiind de şaptesprezece ani. Şi ţinând atunci Irina sceptrurile împărăţiei, şi aflând că copilul era scopit încă de părinţii săi l-a luat în casă, şi peste puţină vreme, ajunse de a fost mai mare peste toţi ai casei ei. Şi ajungând la vrednicia Patriciilor, se puse voievod Siciliei.

De atunci trăind bine, precum iubeşte Dumnezeu, şi vrând să se călugărească, nu-l lăsară împăraţii Nichifor şi fiul său, Stavrachie. Iar apoi împărăţind Mihail (adică Rangave care şi Curopalat se zicea), abia după multe rugăciuni, i-au dat voie, însă călugăr să se facă iar din cetate să nu iasă; ci dându-i mănăstirea Hrisoniche la poarta cea de aur, îi porunci să petreacă acolo.

Şi era de cincizeci de ani când s-a călugărit; şi la această mănăstire s-a aflat, până în zilele împărăţiei lui Leon Armeanul luptătorul de icoane. Deci dacă a văzut, necinstea ce i se făcea icoanelor, ieşi din cetate şi merse la un metoh pe care îl dăruise el mânăstirii, şi se amestecă cu fraţii cei mai proşti, mâncând cu ei, şi lucrând împreună cu ei. Iar oarecari din clevetitori făcând voia luptătorului de Dumnezeu, îi spuse că acesta avea o icoană a Mântuitorului, care din credinţă o luase de la Roma. Deci, se trimise unul din rânduiala sa înfricoşându-l cu cuvinte aspre şi cu îngroziri, şi cerându-i să-i dea cinstita icoană.

Iar el nevrând, răspunse: Nu este a mea această cinstită icoană, ci este a lui Dumnezeu, şi s-a dăruit în sfintele odoare ale bisericii. Deci apucând pe alt frate, ca să-i arate ceea ce căuta, intră în biserică, şi aflându-o o luă, ca şi cum ar fi fost lucru de nimic şi o aruncă fără de cinste la aşternutul picioarelor lui.

Sfântul văzând aceasta suspină dintru adâncul inimii, socotind că aceasta era să-i fie începătura bântuielilor. Deci, vrând să plece trimisul împărătesc, închise pe sfântul, să nu iasă nicidecum de acolo.

După acestea luând împărăţia Teofil luptătorul de Dumnezeu, şi acesta purtând şi el război împotriva sfintelor icoane, trimise şi către sfântul pe un oarecare Teodosie să-i spună înaintea celor ce se aflau acolo că, sau să se împărtăşească cu patriarhul Antonie, şi să nu se închine icoanelor sau în acel ceas să fie izgonit, iar sfântul zise: Nu voi înceta niciodată, a mă închina icoanei lui Hristos şi Dumnezeului meu, măcar că aceasta nu vă place, iar pe Antonie având-mi mintea întreagă, nu-l voi numi patriarh, ci prea curvar. Deci izgoneşte, taie, fă ce-ţi este voia; şi îndată îl izgoni de acolo, iar sfântul mulţumind lui Dumnezeu, şi luând cu dânsul trei fraţi, merse la alt metoh ce era acolo aproape, şi petrecând acolo sfânta patruzecime, până la pogorârea Sfântului Duh, se duse la Pantihia. Dar ieşise poruncă, să nu se primească creştinii cei ce fug.

Îngrijindu-se sfântul, se întoarse la Erivol, şi acolo iarăşi cu grijă fiind pentru jafurile agarenilor, veni către dânsul un oarecare Nicolae rudenie a sa şi zise, că ar găsi mare odihnă, de ar vrea să meargă la metohul lui, ce se cheamă Zulupas, şi se duse acolo. Apoi peste puţină vreme îi merse poruncă, de la luptătorii de icoane, că, sau să se împărtăşească cu dânşii, sau să fugă de acolo.

Deci ieşind şi de acolo, se duse la Catisia, şi aflând un locuşor mic îl cumpără, şi zidi o biserică în numele Sfinţilor Arhangheli, şi petrecând întru aceea câţiva ani, bine şi cu plăcere dumnezeiască, împreună cu fraţii ce erau cu dânsul, în cea de apoi se duse la mănăstirea cea de lângă mare; unde învăţând pe monahi şi rugându-se pentru dânşii şi cunoscându-şi mai înainte mutarea către Domnul, a răposat; făcând şi în viaţa lui şi după moarte multe minuni, ajungând până la şaptezeci şi cinci de ani ai vieţii sale.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Veniamin, diaconul.

Stih: Prin a soartei chinuitoare temniţă zăcând:
Veniamin toată greutatea sufletească este lepădând.

Acest fericit Veniamin era în zilele lui Isdigherd împăratul Persiei; fiind diacon la biserica lui Dumnezeu, a adus pe mulţi păgâni la dumnezeiasca cunoştinţă. Atunci a fost pârât ca un făcător de rele; pentru aceasta a fost bătut şi băgat în temniţă unde a zăcut doi ani.

Deci venind un sol de la împăratul Romanilor, la împăratul Perşilor, şi aflând de aceasta, rugă pe împăratul, ca să slobozească pe Veniamin; iar împăratul zise: Se va lăsa el, să nu mai înveţe pe Maghi creştinătatea?

Şi solul răspunse: Aşa este împărate, să păzească în tot chipul poruncile tale precum trebuie.

Iar Veniamin dacă auzi cuvintele solului, îi zise: peste putinţă este să nu împart eu lumina care am luat, căci de câtă certare este vrednic, cel ce va ascunde talantul, ne arată aievea învăţătura Sfintelor Evanghelii.

Împăratul nepricepând nimica din acestea, porunci să-i dea drumul din legături; iar el iarăşi se ducea de făcea cele obişnuite. Pentru care mâniindu-se împăratul, făcu douăzeci de ţepuşe de trestii ascuţite şi i le băgă pe sub unghiile mâinilor, şi ale picioarelor. Şi văzându-l că socotea muncile ca nişte jucării, făcu altă ţepuşă de trestie ascuţită, şi o puse în mădularul udului, care punând-o şi scoţând-o adesea, făcea dureri nesuferite sfântului. Apoi după munca această, acea fiară fără de omenie porunci, să-i îndese prin şezut un lemn gros care avea de toate părţile noduri; şi aşa şi-a dat duhul său către Domnul viteazul nevoitor.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Antigon care s-a săvârşit prin foc.

Stih: Hristoase al meu pentru bunătăţile de acolo voi fi murind:
Zice Antigon, arderea de aici mai mult cinstind.

Tot în această zi, Sfânta nouă muceniță Hrisi, care s-a nevoit în oarecare loc al eparhiei Megienilor ce se numeşte Slatina, la anul una mie şapte sute nouăzeci şi cinci, în bucăţi tăindu-se s-a săvârşit.

Stih: În munci ca aurul în topitoare,
Hrisi te-ai arătat cu totul strălucitoare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pironire picioarelor aţi răbdat prea cinstiţilor mucenici, şi aşa mergând pe cale şi cântând lui Dumnezeu, aţi sfărâmat ca praful boldurile necredinţei, şi aţi întărit buna credință.

Muncindu-vă aţi strălucit mai mult decât soarele, mucenicilor vrednici de minune, şi aţi gonit toată negura rătăcirii idolilor, dăruind pururea credincioşilor luminarea cunoştinţei de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-se mare văpaie, ca să vă aruncaţi într-însa, prea fericita Agathonica văzând, striga lui Hristos: Nu mă lipsi de ceata mucenicilor tăi Dumnezeul părinţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca un izvor nedeşertat te avem Stăpână, ajutor şi tare întărire curată, zid şi acoperământ bun; să nu ne lipsim niciodată de sprijineala ta noi robii tăi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaia cuvioşilor...

Văzând Agathonica mucenița, că Carp şi Papil s-au dat focului, a venit către ei dănţuind cu dor înfierbântat; care şi Treimea închipuind, erau păziţi.

Luând graiul Stăpânului înţelepţilor, vă rugaţi pentru cei ce vă ucideau. Pentru aceea şi vouă tăindu-vi-se capetele dimpreună, v-aţi dat Duhul în mâinile Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pâraiele sângiurilor voastre prea lăudaţilor, ni s-au făcut nouă stropire şi vindecare; că au pierdut rătăcirea idolească, şi au propovăduit curat pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu ceea ce eşti iertătoare, care ai născut pe Mântuitorul cel lesne iertător, vezi necazul şi suspinul poporului tău, şi grăbeşte a te ruga Lui, să Se milostivească spre noi.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaia cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci Hristoase cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Apropiindu-vă acum de Lumina cea dumnezeiască, luminaţi Biserica cu raze de rugăciuni, gonind din ea cumplita părere cea întunecoasă a necunoştinţei luptătorilor de icoane şi întărindu-o cu dreapta credinţă cea către Dumnezeu.

Cetele vrăjmaşilor draci goniţi-le, şi de supărări feriţi-ne pe noi fericiţilor; şi mântuiţi cu voia lui Dumnezeu de toată slăbiciunea şi boala, pe cei ce aleargă la Biserica voastră, Carpe şi Papile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curgerea lacrimilor mele nu o lepădaţi, o însoţire de sfinţi pătimitori ! Şi ca unii ce aveţi acum îndrăzneală către Stăpânul Hristos, rugaţi-vă Lui să mă scoată de la întuneric, şi să mă învrednicească Luminii celei neînserate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cântare aduc ţie cu dragoste Stăpână, din spurcatele mele buze eu ticălosul, şi mă rog : Izbăveşte-mă din noroiul faptelor mele, şi pe toţi cei ce cu credinţă te laudă pe tine, învredniceşte-i stării celei de-a dreapta Fiului tău.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor, Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Luminânda sfinţilor:

Podobie: Femei auziţi...

Fiind împreună cu Dumnezeu Atotţiitorul, prea fericiţilor şi luminându-vă cu strălucirile cele de acolo, purtătorilor de chinuri, Carpe ierarhe al lui Hristos şi Papile pururea pomenite, purtătorilor de cununi mucenici, aduceţi-vă aminte de cei ce săvârşesc pomenirea voastră cea pururea luminată.

A Născătoarei, *asemenea*

Pe una Maica lui Dumnezeu neîncetat o fericim, cei ce ne-am mântuit prin dumnezeiască naşterea ei cea mai presus de fire; şi după vrednică datorie slăvim pe Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu. Că ne-a născut Mântuitor de greşelile cele de demult, pe Hristos, cel ce este Unul din Treime.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul. Apoi Liturghia după regula ştiută.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Carp şi Papil şi către cei împreună cu dânşii

Canon la Sfinţii mucenici Carp şi Papil şi către cei împreună cu dânşii - 13 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=2v6o8wx6bfg

***

Troparul Sfinţilor mucenici Carp şi Papil, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facerea lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cer de la tine Hristoase să se lumineze sufletul meu cel întunecat cu Lumina Dumnezeirii Tale celei fără de început şi să mi se dea cuvânt ca să laud după vrednicie pe aceşti înţelepţi mucenici.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădându-vă, purtătorilor de chinuri, de toată îndulcirea cea de pe pământ, v-aţi într-armat gândul către Calea cea cerească, întâi prin sihăstrie şi acum prin sânge.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lesne aţi putut, înţelepţilor, a răbda toată supărarea prin puterea cea dumnezeiască, prin care, surpând toată puterea vrăjmaşului, aţi căpătat laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind eu învechit mai de demult din sfatul vicleanului şarpe, nesuferind Dumnezeu să mă vadă pierdut, sălăşluindu-Se întru tine, Preacurată, m-a înnoit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unii ce aţi păzit în adevăr ceea ce este după chipul Ziditorului, nu aţi plecat genunchii la închinăciunile cele împotriva lui Dumnezeu ale neamurilor, ci cu rugăciune nebiruită le-aţi surpat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din porunca cea necredincioasă a judecătorului, despuindu-se trupeşte vitejii, s-au îmbrăcat cu Hristos, pentru care, ca pe nişte berbeci de jertfă, legându-se cu lanţuri, îi ducea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând Stăpânul tuturor nestrămutarea nădejdii voastre în El, aievea, prin îngeri noaptea, vă îndemna, măriţilor, să fiţi îndrăzneţi în chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiindu-mi sufletul tare bolnav, Stăpână, pentru mulţimea multelor mele greşeli, tămăduieşte-l cu rugăciunea ta cea fierbinte către Dumnezeu şi-mi vindecă patimile trupului.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, grăind: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Aleasă jertfă aţi adus lui Dumnezeu cu credinţă, măriţilor purtători de chinuri, pe lăudatul Agathodor, lepădându-vă de înşelăciunea vrăjmaşului, pentru dragostea lui Hristos.

Stih: ***Sfinte mucenice Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu otrava şarpelui înnebunindu-se tiranul şi poruncind să te lege pe tine, Sfinte mucenice Carp, să-ţi jupoaie coastele şi iarăşi să te ardă cu foc, n-a slăbit tăria ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Papil, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a vedea Cămara cea de mire a Stăpânului, Sfinte Papil, spânzurat fiind, nu te-ai înspăimântat de a fi jupuit, nici de focul cel ce te îngrozea, nu te-ai sfiit, dumnezeiescule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzând Adam că vine Dumnezeu din pântecele tău, Stăpână, ca din întunericul patimii striga ţie: răpeşte-mă pe mine cu mijlocirea ta din nevoile morţii.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, cel ce chemi pe toţi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Papil, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte săgeţi prunceşti ai socotit împroşcările cu pietre ale celor fărădelege, fiind legat, de trei ori, fericite Papil; că erai îmbrăcat cu podoaba credinţei cea cu adevărat nebiruită.

Stih: ***Sfinte mucenice Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-s-a vrăjmaşul ca mort din răbdarea ta, fericite şi din vitejia ta cea tare; că ai fost îmbrăcat cu tărie, de la Dumnezeu arătat, prin care ai biruit îndoit război, Sfinte Carp.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gurile fiarelor le-aţi încuiat, ca şi Daniel cu arme cele dumnezeieşti, Sfinţilor mucenici Carp şi Papil. Şi le-aţi făcut a propovădui cu credinţă, că voi sunteţi mucenici pătimitori.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Glăsuit-a mai înainte Isaia, că numai tu, Preacurată, vei naşte pe Fiul lui Dumnezeu, pe Emmanuel, cel ce a voit să Se asemene cu noi pentru milostivire şi să ne izbăvească din stricăciune.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-vă cu Duhul şi luminând de la Dânsul răcorire, nebiruiţilor, aruncându-vă în var nestins, nicicum nu v-aţi ars; ci, l-aţi făcut ca nişte pietre.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu apele învăţăturilor ai adăpat sufletele bine credincioşilor, pururea pomenite; şi pentru aceea, te-a arătat pe tine Hristos în lume izvor îndestulat de minuni, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu osârdie strigau ca dintr-o gură purtătorii de lupte: Doamne, nici foamea, nici scârbele, nici goana, nu va putea să ne despartă pe noi, Stăpâne, de dragostea Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Adam cel dintâi zidit, sfatul femeiesc l-a omorât odinioară; iar acum, încăpând Dumnezeu în pântecele tău, Stăpână, l-a înviat şi iarăşi l-a făcut fiu al Luminii.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o, înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca o vistierie de mult preţ şi izvor ce izvorăşte ape de tămăduiri, a dat Stăpânul moaştele voastre celor de pe pământ; care şterg neputinţele patimilor cele de multe feluri şi dau neîncetat har sufletelor. Pentru aceasta, Sfinţilor Carp şi Papil, cu un glas şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea voastră.

Cântarea a 7-a

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiranul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pironirea picioarelor aţi răbdat, prea cinstiţilor mucenici şi aşa, mergând pe cale şi cântând lui Dumnezeu, aţi sfărâmat ca praful boldurile necredinţei şi aţi întărit dreapta credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptându-vă, aţi strălucit mai mult decât soarele, mucenicilor vrednici de minune şi aţi alungat toată negura rătăcirii idolilor, dăruind pururea credincioşilor luminarea cunoştinţei de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-se mare văpaie, ca să vă aruncaţi într-însa, prea fericita Agathonica, văzând, striga lui Hristos: nu mă lipsi de ceata mucenicilor Tăi, Dumnezeul părinţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un izvor nedeşertat te avem, Stăpână, ajutor şi tare întărire curată, zid şi acoperământ bun. Să nu ne lipsim niciodată de sprijinul tău noi, robii tăi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând muceniţa Agathonica că Sfinţii Papil şi Carp au fost daţi focului, a venit către ei dănţuind cu dor înfierbântat; pe care şi Treimea închipuind, ei erau închişi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luând graiul Stăpânului, înţelepţilor, vă rugaţi pentru cei ce vă ucideau. Pentru aceea şi vouă tăindu-vi-se capetele dimpreună, v-aţi dat duhul în mâinile Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pâraiele sângiurilor voastre, prea lăudaţilor, ni s-au făcut nouă stropire şi vindecare; că au pierdut rătăcirea idolească şi au propovăduit curat pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti iertătoare, care ai născut pe Mântuitorul cel lesne iertător, vezi necazul şi suspinul poporului tău şi grăbeşte a te ruga Lui, să Se milostivească spre noi.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie, rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-vă acum de Lumina cea dumnezeiască, luminaţi Biserica cu raze de rugăciuni, gonind din ea cumplita părere cea întunecoasă a necunoştinţei luptătorilor împotriva icoanelor şi întărind-o cu dreapta credinţă cea către Dumnezeu.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele vrăjmaşilor demoni alungaţi-le şi de supărări feriţi-ne pe noi, fericiţilor şi mântuiţi cu voia lui Dumnezeu de toată slăbiciunea şi boala pe cei ce aleargă la Biserica voastră, Sfinţilor mucenici Carp şi Papil.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curgerea lacrimilor mele nu o lepădaţi, o, însoţire de sfinţi pătimitori! Şi ca unii ce aveţi acum îndrăzneală către Stăpânul Hristos, rugaţi-vă Lui să mă scoată de la întuneric şi să mă învrednicească de Lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cântare aduc ţie cu dragoste, Stăpână, din spurcatele mele buze eu, ticălosul şi mă rog: izbăveşte-mă din noroiul faptelor mele şi pe toţi cei ce cu credinţă te laudă pe tine, învredniceşte-i de starea cea de-a dreapta Fiului tău.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor, Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** Dumnezeieştii credinţe...

Fiind într-armaţi cu armele credinţei, aţi stricat rânduielile celor fără de Dumnezeu, purtătorilor de chinuri, prea lăudaţi şi aţi luat cununa nestricăciunii, săvârşind calea muceniciei, Sfinţilor Carp şi Papil. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Dumnezeieştii credinţe...

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, una prea curată Maică Fecioară, întrecând pe îngeri cu curăţia. Deci şi pe mine, cel ce m-am făcut mai întinat decât toţi cu greşelile trupului, curăţeşte-mă prin rugăciunile tale, cu apele cele dumnezeieşti, prea cinstită, dându-mi mila ta cea mare.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Dumnezeieştii credinţe...

Mieluşeaua Cuvântului cea neîntinată, Fecioara Maica cea nestricată, văzând spânzurat pe Cruce pe Cel ce a odrăslit dintr-Însa fără dureri, tânguindu-se, ca o Maică striga: vai mie, Fiul meu, cum pătimeşti, vrând să izbăveşti pe om de patimile cele necinstite!

Acatistul Sfântului marelui mucenic Carp, episcopul Pergamului

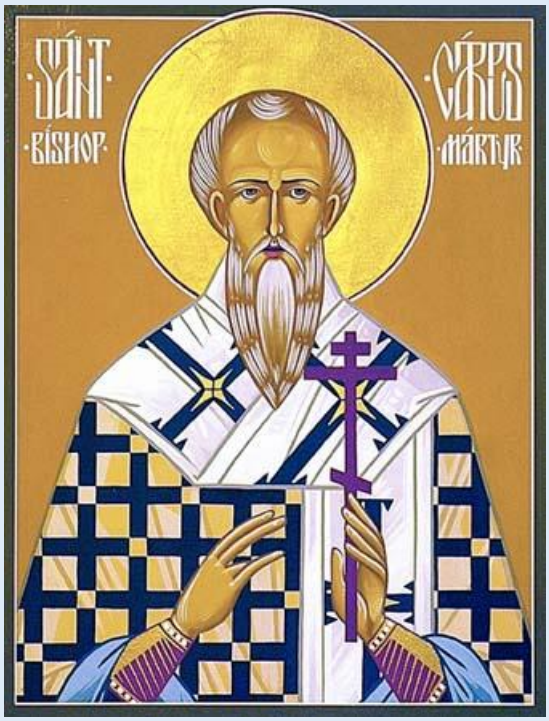

prăznuire la 13 octombrie

Sfântul mucenic Carp este mucenicul păstoriei creştine. În Sfânta Episcopie din Râmnicul Vâlcea, unde este o „părticică din oseminte”, se cinsteşte îndeosebi, atât de către preoţii slujitori, cât şi de către credincioşi. I se citeşte şi Acatistul adesea, mai ales când se cere de către cei în diferite necazuri.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice Troparul din Minei, apoi:

Condac 1

Păstor al turmei lui Hristos, ţi-ai pus viaţa pentru oi, că mucenicie ai răbdat, ca pe cei pierduţi să câştigi şi la staulul creştin să-i aduci, pentru care şi noi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!***

Icosul 1

Al Pergamului arhiereu, bine te-ai nevoit să îngrijeşti de Biserica lui Hristos, ca nimeni din credincioşi să nu se piardă şi mai ales celor necăjiţi părinte te-ai făcut, şi aşa ai rămas chipul părintesc, şi pentru noi.
Bucură-te, trâmbiţă a primilor creştini;
Bucură-te, glas tare în pustia păgână;
Bucură-te, vestirea bună în iadul idolesc;
Bucură-te, mărturisitor al noii credinţe;
Bucură-te, chip al Bisericii noi;

Bucură-te, arhiereu al Noului Legământ;
Bucură-te, totodată părintele celor necăjiţi;
Bucură-te, braţe iubitoare ale celor rătăciţi;
Bucură-te, aflătorule a celor pierduţi;
Bucură-te, păstor al turmei lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 2-lea

Ca o lumină ai apărut în Pergam, în locurile cu mare negură păgână ce împovăra pe toţi, şi aşa te-ai făcut răsăritul de sus, al cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Toţi necăjiţii şi oropsiţii, toţi cu duhurile necurate, plini de patimile urâte, toţi au alergat la tine, cărora te-ai făcut părinte primitor, ca cel din Evanghelie.
Bucură-te, înţeleptul Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, aprins de cuvântul cel prea sfânt;
Bucură-te, învăpăiat cu duhul înfăptuirii;
Bucură-te, bun început al creştinătăţii;
Bucură-te, desţelinător de buruieni păgâne;
Bucură-te, scoaterea neghinelor rele;
Bucură-te, secerătorul holdei curăţite;
Bucură-te, semănătorul de sămânţă bună;
Bucură-te, grădinarul lucrător;
Bucură-te, scoaterea spinilor din răsaduri;
Bucură-te, paza de pânditorii stricători;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 3-lea

Se clădise Biserica şi toţi cei rătăciţi erau acum binecredincioşi, când iată, groaznică furtună se porni şi prigoana se dezlănţui împotriva celor ce cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Împăratul păgân cu dregătorii lui, cereau tuturor închinarea la idoli, şi tu ca un păstor al lui Hristos, ai fost primul ce ai sărit în apărare.
Bucură-te, păstor ce stă în fruntea turmei;
Bucură-te, că te faci primul apărător;
Bucură-te, că nu te înfricoşezi de lupul răpitor;
Bucură-te, că te lupţi cu vrăjmaşul;
Bucură-te, că nu laşi pe nimeni răpit;
Bucură-te, că tu primul sângerezi;

Bucură-te, că tu primul te jertfeşti;
Bucură-te, că te faci aprig luptător;
Bucură-te, că te faci aprinsă vitejie;
Bucură-te, bărbăţie deodată vădită;
Bucură-te, chip de adevărat păstor;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 4-lea

Prigoana nemiloasă a început să ucidă pe mulţi, să chinuie şi să schingiuiască pe cei neclintiţi în credinţă, să oprească pe cei ce cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Tu, Sfinte Carp, ca cel mai tare credincios creştin, ai început să strigi şi mai aprins vestirea lui Hristos, ce a înfricoşat pe prigonitori.
Bucură-te, neschimbat de înfricoşarea stăpânitorilor;
Bucură-te, înger pământesc ce nu se teme de rău;
Bucură-te, că nici moartea nu te-a înspăimântat;
Bucură-te, arhiereul jertfei crucii;
Bucură-te, întâi stătător pe scaunul Bisericii;
Bucură-te, întâiul care însuşi se jertfeşte;
Bucură-te, că nu te-ai ascuns de vrăjmaşi;
Bucură-te, că ai stat primul în faţa lor;
Bucură-te, că i-ai oprit să intre în cele sfinte;
Bucură-te, că nu i-ai lăsat să le batjocorească;
Bucură-te, că şi acum opreşti pe cei hulitori;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 5-lea

O, Sfinte arhiereule şi mucenice Carp, deosebită cinstire îţi aducem, că păstor bun te-ai vădit şi mucenic adevărat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Puţină este lauda, dar ştiind neputinţele şi patimile noastre, treci cu vederea cele de lipsă şi ca un bun părinte şi pe noi ne primeşte.
Bucură-te, sabie de duh;
Bucură-te, mărturisitorule neînfricat al lui Hristos;
Bucură-te, luptătorul cu tot răul;
Bucură-te, al poporului îndurător;
Bucură-te, milostiv cu cei necăjiţi;
Bucură-te, plin de iubire faţă de cei rătăciţi;

Bucură-te, al bolilor tămăduitor;
Bucură-te, al săracilor darnic;
Bucură-te, cel ce strigă să vină toţi la Hristos;
Bucură-te, adunarea fierbinte a dragostei;
Bucură-te, dar pământesc pentru cele cereşti;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 6-lea

În temniţă cu mulţi alţi credincioşi ai fost batjocorit, dar pentru dragostea lui Hristos, toate le-ai suferit şi mult cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Orbirea păgână îi făcea pe prigonitori şi mai înverşunaţi, dar tu în credinţă şi mai hotărât te dovedeai, uimindu-i pe toţi.
Bucură-te, arhiereul lui Hristos, cel vrednic;
Bucură-te, credinţă mai tare ca orice suferinţă;
Bucură-te, cinste nemicşorată de batjocoriri;
Bucură-te, că nici bătăile nu te speriau;
Bucură-te, că nici foamea nu te slăbea;
Bucură-te, hotărâre tare şi învingătoare;
Bucură-te, al multora luminător;
Bucură-te, al răbdării propovăduitor;
Bucură-te, al cuvântului vieţii grăitor;
Bucură-te, teolog şi înfăptuitor;
Bucură-te, învăţător şi însuţi ascultător;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 7-lea

Porunca stăpânitorilor era aspră şi neîngăduitoare, dar tu, Sfinte arhiereu al credinţei creştine, tot aşa de neclintit te-ai arătat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cu multe momeli căutau prigonitorii să te înşele, ca tu păstorule să-ţi laşi oile şi aşa să le poată răpi.
Bucură-te, râvnitor, ca pe nimeni să nu pierzi;
Bucură-te, apărător cu adevărat al Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, predicator puternic al Evangheliei;
Bucură-te, arhiereu între arhierei;
Bucură-te, părinte între părinţi;
Bucură-te, stâlp neclintit al Casei Domnului;

Bucură-te, sprijinitor degrab al celor în nevoi;
Bucură-te, îmblânzirea duşmanilor;
Bucură-te, alungarea demonilor fermecători;
Bucură-te, pavăza creştinilor;
Bucură-te, scut în toate primejdiile;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 8-lea

Chipul arhieresc şi cel mucenicesc au strălucit şi mai mult unul prin altul, de se mirau prigonitorii, cum de puteai să le uneşti în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Sfinte Carp, înălţimea arhieriei Bisericii lui Hristos şi podoaba muceniciei totodată, ne-ai rămas şi nouă chip de mare povăţuire duhovnicească.
Bucură-te, munte al slujirii creştine;
Bucură-te, înălţimea credinţei;
Bucură-te, vulturul teologiei de sus;
Bucură-te, porumbelul botezului de jos;
Bucură-te, bogăţia de Duh Sfânt;
Bucură-te, cetate a lui Dumnezeu;
Bucură-te, zidul mai tare ca piatra;
Bucură-te, grădina bine îngrijită;
Bucură-te, rodire multă şi plină;
Bucură-te, masă tuturor flămânzilor;
Bucură-te, săturarea înfometaţilor;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 9-lea

Cum ai adunat odinioară pe toţi cei necăjiţi şi lipsiţi şi i-ai făcut credincioşii lui Hristos, aşa şi pe noi ne strânge de pe drumurile patimilor pierzătoare, ca să cântăm şi noi: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Părinte sfinte Carp, eşti pomenit în veci în cartea însângerată a lumii, ca unul dintre cei mari şi căpetenie.
Bucură-te, părinte în ceata tuturor Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, dar al lui Dumnezeu pentru lume;
Bucură-te, şi dar al lumii pentru Dumnezeu;
Bucură-te, slujitor vrednic al altarului prea sfânt;
Bucură-te, tu însuţi jertfă pe altar;

Bucură-te, bine primită mireasmă;
Bucură-te, tămâie binecuvântată de sus;
Bucură-te, cel prin care se alungă toţi demonii vrăjitori;
Bucură-te, luminarea minţii omeneşti;
Bucură-te, deschiderea inimilor înrăite;
Bucură-te, părinte ce pe toţi îi chemi la Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 10-lea

Au obosit păgânii cu muncile şi schingiuirile lor, că mai tare ca acestea te-ai arătat, şi vestirea lui Hristos şi mai mult s-a făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Credinţa creştină în loc să fie distrusă şi mai mult s-a întărit, şi aşa după năvalnica furtună păgână, cerul şi mai senin s-a dezvelit.
Bucură-te, vitejia biruitoare creştină;
Bucură-te, biruinţa ce Hristos o aduce;
Bucură-te, bucuria peste greaua întristare;
Bucură-te, desfătarea după chinurile mucenicеşti;
Bucură-te, odihna după muncile cumplite păgâne;
Bucură-te, că pământul are de acum noul Rai;
Bucură-te, că păcatul lui Adam s-a spălat;
Bucură-te, că Eva a călcat capul şarpelui;
Bucură-te, că blestemul s-a dezlegat;
Bucură-te, că iarăşi Pomul vieţii s-a dăruit;
Bucură-te, biserica lui Hristos cea triumfătoare;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 11-lea

Şi noi adunaţi în Biserica lui Hristos, te cinstim pe tine arhiereule şi mare mucenic, şi cu toţi credincioşii noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Grea a fost prigoana păgână, şi mai este şi acum răutatea ei ce mereu încearcă să surpe Biserica cea sfântă a lui Hristos, dar avându-vă pe voi, Sfinţilor, va fi mereu biruinţa creştină.
Bucură-te, veghetor al dreptei credinţe;
Bucură-te, că şi noi alergăm la ocrotirea ta;
Bucură-te, că îţi cerem întărirea credinţei;
Bucură-te, că îţi cerem luminarea inimii;

Bucură-te, că îţi cerem ajutor în toate;
Bucură-te, că te rugăm în neputinţele noastre;
Bucură-te, că aducem la tine pe toţi necăjiţii;
Bucură-te, astfel grabnic ajutătorule;
Bucură-te, milostenie părintească;
Bucură-te, bunătate peste fire;
Bucură-te, braţele primitoare ale iubirii lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 12-lea
Cununa nestricată şi nepieritoare ai primit de la Hristos pe care L-ai slujit, ca plata ostenelilor şi bunei credinţe ce ai avut, cântând de acum pururea în ceruri: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Dar nici de noi nu te-ai despărţit, ci şi mai mult de sus de noi te îngrijeşti, ca un adevărat părinte care nu-şi uită fiii săi.
Bucură-te, păstorule şi părinte;
Bucură-te, iubire de nimic împărţită;
Bucură-te, dragoste ce nimic nu uită;
Bucură-te, dăruire pentru toţi;
Bucură-te, şi al copiilor primitor;
Bucură-te, învăţător al tinerilor;
Bucură-te, ocrotitorul fecioarelor;
Bucură-te, sprijinitorul văduvelor;
Bucură-te, că de toţi necăjiţii ai grijă;
Bucură-te, că nimeni nu iese de la tine lipsit;
Bucură-te, părinte, taina cea mare;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Şi de la noi, Sfinte arhiereule şi mucenice Carp, primeşte această laudă şi cinstire şi nu te scârbi de puţinătatea noastră, că asemenea de demult nu încetezi să primeşti pe toţi necăjiţii în braţele tale prea iubitoare şi părinteşti, în cântarea de: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Condac 1
Păstor al turmei lui Hristos, ţi-ai pus viaţa pentru oi, că mucenicie ai răbdat, ca pe cei pierduţi să câştigi şi la staulul creştin să-i aduci, pentru care şi noi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!***

Icosul 1

Al Pergamului arhiereu, bine te-ai nevoit să îngrijeşti de Biserica lui Hristos, ca nimeni din credincioşi să nu se piardă şi mai ales celor necăjiţi părinte te-ai făcut, şi aşa ai rămas chipul părintesc, şi pentru noi.

Bucură-te, trâmbiţă a primilor creştini;
Bucură-te, glas tare în pustia păgână;
Bucură-te, vestirea bună în iadul idolesc;
Bucură-te, mărturisitor al noii credinţe;
Bucură-te, chip al Bisericii noi;
Bucură-te, arhiereu al noului Legământ;
Bucură-te, totodată părintele celor necăjiţi;
Bucură-te, braţe iubitoare ale celor rătăciţi;
Bucură-te, aflătorule a celor pierduţi;
Bucură-te, păstor al turmei lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Carp, bunul părinte al celor necăjiţi!

Sursa:
http://arhiepiscopiaramnicului.ro/acatiste/acatistul-sfantului-marelui-mucenic-carp-episcopul-pergamului

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Imnografie

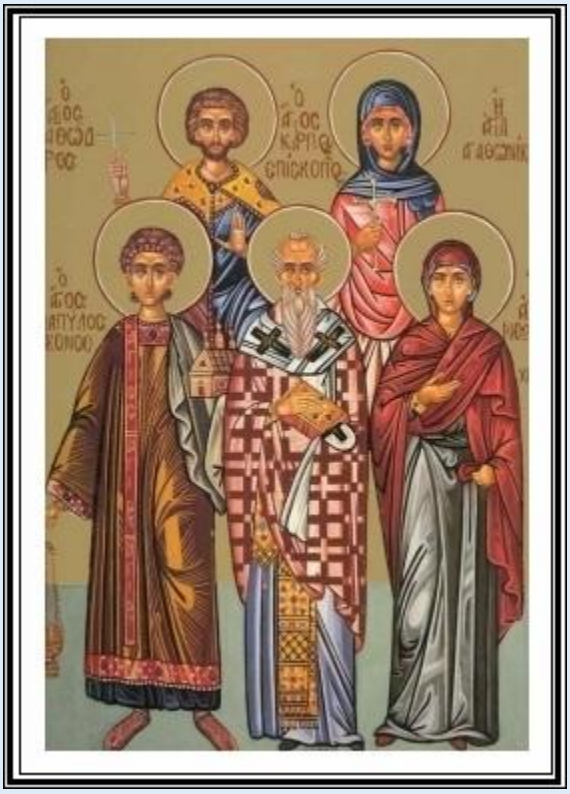

Condacul Sfinţilor mucenici Carp şi Papil şi al celor împreună cu dânşii: Ca o vistierie de mult preţ şi izvor ce izvorăşte ape de tămăduiri, a dat Stăpânul moaştele voastre celor de pe pământ; care şterg neputinţele patimilor cele de multe feluri şi dau neîncetat har sufletelor. Pentru aceasta, Sfinţilor Carp şi Papil, cu un glas şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea voastră.

Troparul Sfinţilor mucenici Carp şi Papil şi al celor împreună cu dânşii: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfinților mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica și Florentie - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfintii-mucenici-carp-papil-agatodor-agatonica-florentie-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Carp, Papil, Agatodor şi Agatonica, sora lui Papil

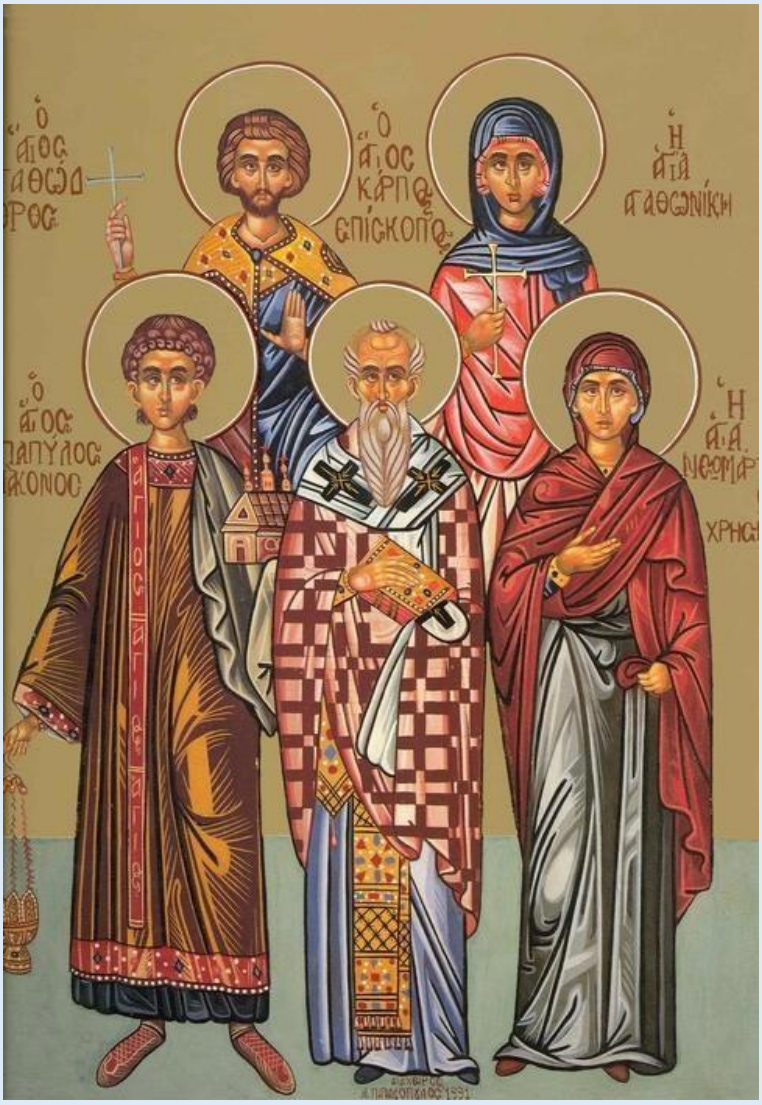

Este de mare folos a pomeni pe cei care au pătimit pentru Hristos, căci însăşi aducerea aminte a chinurilor lor poate deştepta gândul nostru spre dumnezeiasca dragoste şi să-i dea aripi pentru săvârşirea faptelor bune, ca şi noi să suferim măcar cu mintea acele pătimiri pe care ei le-au avut cu trupul pentru răsplătirile ce vor să fie.

Dintre cei care aici şi-au săvârşit mucenicestile nevoinţe sunt Carp şi Papil, stâlpii cei mari şi temeliile Bisericii, care s-au născut în patria cea slăvită, în cetatea Pergamului, din părinţi drept credincioşi şi prin viaţa lor îmbunătăţită au fericit pe cei ce i-au născut; pentru că ramura cea sfântă creşte din rădăcina sfântă, iar pomul

cel bun face poame bune şi râul cel curat pe izvor îl prea măreşte. Căci amândoi, şi Carp şi Papil, numai cu cele de nevoie îşi îndestulau trupul, lepădând toate cele ce erau de prisos în multe feluri şi chiar cu cele de nevoie atât de puţin se îndestulau, încât numai cu trupul se deosebeau de îngeri şi prin înfrânarea cea mare abia se vedeau a avea trup.

Printr-o viaţă ca aceasta, suindu-se la culmea faptelor bune, s-au făcut vrednici să li se încredinţeze cârmuirea Bisericii. Carp, fiind ales episcop, propovăduia tainele dreptei credinţe celor ce erau în Tiatira. Iar Papil, cinstindu-se cu treapta diaconiei de către Carp şi cu chemarea sa asemănându-se întru ostenelile cele deopotrivă, îşi arăta sârguinţa.

Vestea despre dânşii s-a dus în toate ţările cele ce erau acolo împrejur, precum este obiceiul, căci nu se poate ascunde fapta bună, ci întotdeauna vine întru arătare. Pentru aceasta mulţime de oameni alergau la dânşii şi ascultau învăţăturile lor cu osârdie şi se apropiau de dreapta credinţă.

Însă nu se putea nicidecum să se odihnească diavolul care ura binele cel dintru început şi, văzându-le faptele acestea, nu s-a odihnit ci, când şi-a aflat slujitori aleşi ai răutăţii sale, i-a sfătuit să-i clevetească pe sfinţi la păgânul împărat Deciu, precum că nu se închina idolilor lor, ci îi blesteamă şi urmează credinţa creştinească.

Iar Deciu, auzind acestea, s-a mâniat foarte tare şi a trimis în Asia pe Valerie, unul din sfetnicii săi, care era iubitor de idoli şi om cumplit de rău, căruia împăratul îi arată toate tainele sale; şi, spunându-i ce aflase în legătură cu sfinţii, i-a dat stăpânire peste dânşii. Iar Valerie, luând această poruncă, a plecat degrabă şi, sosind la locul unde erau sfinţii, a poruncit ca aceştia să aducă jertfă deşerţilor lui idoli. Porunca lui a străbătut îndată până la marginile ţării Tiatiriei.

Valerie poruncea ca toţi cei ce erau în acea ţară să vină fără întârziere în acel loc unde trebuia să se facă jertfa şi închinăciunea la zei. Aşa diavolul, nu numai el singur bolea de îndrăcirea de idoli, ci şi pe alţii voia să-i vatăme cu aceeaşi boală.

Şi, adunându-se toţi la locul de jertfă, nu aflară pe cei doi minunaţi mucenici, Carp şi Papil, căci ei în alt loc aduceau jertfa cea curată adevăratului Dumnezeu, adică rugăciunea. Pe aceştia, neaflându-i Valerie în mijlocul adunării, a poruncit să-i caute şi, aflându-i, au fost aduşi de faţă înaintea lui şi cu mândrie i-a întrebat: "Pentru ce nu v-aţi aflat aici ca să jertfiţi zeilor împreună cu poporul?" Apoi a adăugat: "Deci, înaintea ochilor mei să vă îndreptaţi bine greşala voastră, ca

zavistia celor ce v-au vorbit pe voi să se întoarcă asupra capului lor, iar vouă să vi se înmulţească cinstea mai mult ca înainte".

Dar sfinţii, ca cei ce nu aveau teamă şi frică, nici nu căutau cinste omenească, au răspuns cu îndrăzneală: ***"Nu se cade nouă, judecătorule, să mâniem pe Dumnezeul nostru şi să ne arătăm nemulţumitori pentru facerile Lui de bine; căci chiar şi dobitoacele ne-ar mustra de nemulţumirea noastră, pentru că şi ele îl cunosc pe Cel ce le-a hrănit, iar noi am fi nerecunoscători faţă de Ziditorul nostru dacă i-am cinsti pe zeii cei mincinoşi, lăsând pe adevăratul nostru Dumnezeu".***

Acestea grăindu-le ei, Dumnezeu a întărit cuvintele lor, cu nişte semne ca acestea: s-a cutremurat pământul de năprasnă şi s-au sfărâmat toţi idolii care erau cinstiţi de acei păgâni şi s-au risipit ca praful.

Însă răutatea lui Valerie era mare şi a rămas neschimbată, căci atunci când trebuia să se minuneze de puterea cea negrăită a lui Dumnezeu şi să râdă de neputinţa deşerţilor zei, atunci el s-a arătat mai înverşunat şi mai necunoscător; dar s-a înfrânat să pornească asupra lor chinurile cele grele, ruşinându-se de bunul neam şi de blândeţea acestor bărbaţi şi a poruncit să fie puse lanţuri de fier pe grumazul lor şi să-i poarte goi prin mijlocul cetăţii.

Astfel nevoitorii cei cinstiţi erau purtaţi pe uliţe. Ei, care erau foarte cinstiţi, au fost făcuţi de râs şi de batjocură. Ei, care erau vrednici de nenumărate laude, au fost duşi cu ocară şi cu necinste pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Judecătorului i s-a părut că pedepsindu-i cu asemenea necinste îşi vor schimba hotărârea lor cea tare. Apoi s-a gândit să le vorbească cu cuvinte dulci, zicându-le: "De nu v-aş fi văzut pe voi că sunteţi cu bună pricepere, nu v-aş fi dat sfatul cel bun, ci cu chinuri, chiar nevrând voi, v-aş fi înduplecat la credinţa noastră. Dar de vreme ce chipul vostru cel frumos şi bunul vostru obicei este semnul vitejiei voastre, am socotit să vă fiu vouă sfetnic bun, căci mi se pare că nici nu ştiţi voi cum că din vremuri foarte vechi a început a se da nemuritorilor zei slavă şi cinste; şi aceasta se petrece până în ziua de acum, nu numai la noi, cei ce ştim limba grecească şi romană, ci şi la barbari. Ca prin acea osârdie către zei cetăţile se ocârmuiesc cu legi bune şi se câştigă războaiele contra vrăjmaşului, iar pacea se întăreşte. Şi de unde împăraţii şi nobilii romani cei de mai înainte şi de acum au ajuns întru atâta slavă, încât au răsturnat popoare şi cetăţi şi au supus sub stăpânirea lor pe toţi potrivnicii? Oare nu de aici, că au cinstit pe zei şi li s-au închinat lor? Deci, şi voi să-i cinstiţi pe aceştia. Şi de sunteţi amăgiţi cu cuvintele

unor neînvăţaţi spre nepriceputa şi de curând arătata credinţă creştinească, acum deveniţi înţelepţi şi vă întoarceţi la această credinţă care este mai bună, ca şi zeii să vă miluiască pe voi şi să vă îndestulaţi de bunătăţile cele mari care sunt la noi; şi apoi să vă câştigaţi vouă mari daruri de la împărat. Iar de veţi petrece în cea dintâi nesupunere, veţi pierde atâtea bunătăţi şi pe noi ne veţi sili să fim mai aspri cu voi".

Sfinţii, după ce au auzit acestea, şi-au ridicat ochii spre cer, şi-au făcut semnul crucii şi au răspuns lui Valerie: ***"Nădăjduieşti tu oare să ne întorci pe noi ca pe nişte proşti la păgânătatea ta? Să ştii că ai aflat viteji din cei cu multă pricepere. Nu socotim noi credinţa voastră a fi vrednică de cinste pentru vechimea vremii. Pentru că nu tot ce este vechi este şi cinstit, ca şi răutatea, deşi este veche, nu este vrednică să fie cinstită pentru vechimea ei. Deci, nu aceasta se cuvine a socoti, că este veche credinţa voastră, ci aceasta ne întrebăm: se cade oare a primi această credinţă rea, de la care noi ne-am sfătuit să ne abatem şi din mijlocul nostru să o lepădăm după putere, ca pe una care pregăteşte înfricoşatul foc al gheenei celor ce o iubesc? Oare voieşti să cunoşti adevărul? Socoteşte şi îl vei afla, că zeii voştri nu sunt nimic altceva decât numai lucru de mâini omeneşti, muţi şi surzi, care nu numai altora, ci nici lor nu pot să-şi aducă vreun folos.***

Dumnezeul cel adevărat din fire este necuprins şi mintea noastră nu poate să-L ajungă, nici nu se numără vremea Lui, căci nu are început şi nici sfârşit fiinţa Sa; şi pe toate cele văzute şi pe cele ce sunt cuprinse în mintea noastră, El le-a adus din nefiinţă, El l-a zidit pe om şi l-a pus în Rai şi i-a dat poruncă să se deprindă a fi ascultător Ziditorului, iar prin zavistia diavolului a căzut în neascultare şi s-a făcut vinovat de moarte. Apoi diavolul, neîndestulându-se cu căderea omenească, s-a sârguit ca seminţia lui să o ducă întru uitarea de Dumnezeu, ca oamenii nu numai cu trupul ci şi cu sufletul să moară. Deci, părăsind popoarele pe Dumnezeu şi depărtându-şi ochii de la lumina dreptăţii, au căzut în întunericul slujit de idoli. Pentru aceasta, Ziditorul fiind îndurat şi milostiv, n-a suferit să-l vadă pe om chinuit de diavol, ci a venit pe pământ şi, luând chip omenesc, întru toate s-a făcut asemenea nouă, afară de păcat; S-a răstignit pe cruce şi a murit vrând să ne izbăvească din robia diavolului şi de căderea în păcat. Şi biruind cu moartea Sa pe vrăjmaşul nostru diavol, S-a urcat la ceruri şi pe noi ne cheamă acolo, făcându-ne lesnicioasă suirea la El.

Drept aceea, tu, o! judecătorule, oare poţi să ne spui un astfel de lucru despre idolii tăi? Sau nu-ţi este chiar ruşine a-i numi pe ei dumnezei? Iar bogăţiile voastre şi cinstea împăratului, pe care voi le numiţi bunătăţile voastre, noi nu le

băgăm în seamă, pentru că ne-am pus nădejdea noastră în Dumnezeu, pentru Care am hotărât cu gând neclintit ca să pătimim şi să murim".

Valerie, auzind aceste cuvinte, s-a mâniat şi, aprinzându-se cu focul mâniei, şi-a lăsat blândeţea cea dinafară şi şi-a arătat sălbăticia cea dinlăuntru: mai întâi a dat averea sfinţilor spre jefuire celor care i-au clevetit, apoi, legându-i pe ei de nişte cai, a poruncit ca să-i alunge în Sardia; şi caii alergau foarte tare cu sfinţii care erau legaţi de dânşii, neodihnindu-se deloc, încât într-o zi au ajuns din Tiatira în Sardia. Aspră era calea aceea a bunilor pătimitori, căci neputând să alerge aşa de repede caii, erau târâţi cu de-a sila şi multe dureri au îndurat.

În urma lor, fericitul Agatodor, care era slujitorul Sfinţilor mucenici, împreună pătimind, a suferit împreună cu stăpânii săi.

Ajungând în Sardia nu s-au odihnit deloc, ci au petrecut cea mai mare parte a nopţii în rugăciuni şi în cântări dumnezeieşti. Iar după ce au adormit puţin, îngerii lui Dumnezeu în vedenie îi mângâiau pe ei şi îi întăreau ca să poată răbda chinurile. Apoi, deşteptându-se din somn, au povestit unul altuia cele văzute în somn şi s-au veselit foarte mult, mulţumind lui Dumnezeu pentru că-i mângâia pe ei în necaz, făgăduind să le ajute în chinuri; iar ei se aprindeau cu dorinţa pătimirii pentru Hristos.

A venit şi Valerie în Sardia, nădăjduind ca pătimitorii, după chinurile pe care le suferiseră pe cale, fiind alergaţi şi târâţi, se vor îndupleca să se închine zeilor. Dar nelegiuitul nu ştia că sfinţii mai mult s-au călit spre nevoinţă cu dumnezeiescul Dar cel arătat lor în vedenie. Şi când i-a văzut pe ei mai luminoşi la faţă de cum erau, cu duhul mai tari şi cu inima mai curajoşi, s-a deznădăjduit că-i va birui cu muncile şi s-a întors spre vicleşug, vrând să amăgească şi să vâneze neră utatea sfinţilor cea întemeiată pe Hristos, cu cuvinte blânde şi cu tot felul de momeli. Şi puteai să vezi pe vulpe luptându-se cu leii, căci nimic nu sporea înşelăciunea lui şi nu putea să-i biruiască pe sfinţi, pe care îi întărea ajutorul Celui Prea Înalt.

Văzând că nici cu momeli nu rezolvă nimic, s-a gândit să procedeze altfel cu dânşii: i-a dat pe Carp şi pe Papil în paza unor bărbaţi tari şi aleşi, iar pe minunatul Agatodor, care slujea mucenicilor şi s-a făcut şi el mucenic desăvârşit, cu dragostea sa fiind legat de dânşii ca un prieten şi părtaş la aceleaşi chinuri, întinzându-l, a poruncit ca să fie bătut cu vine de bou, fără milă. Se contraziceau amândoi, şi judecătorul, şi mucenicul; ca judecătorul voia să-l biruiască pe mucenic cu mulţimea bătăilor, iar mucenicul cu atâta bunăvoinţă primea bătăile, încât se vedea că nu voia să-i obosească pe cei care îl băteau, ca doar astfel să

prelungească mai mult bătaia. Şi fiind bătut mult, curgeau din el pâraie de sânge ca dintr-un izvor şi cădea carnea de pe trupul lui, încât i se vedeau măruntaiele dinlăuntru şi mădularele se rupeau din încheieturile lor, pricinuind cu adevărat mari dureri acelui sfânt bărbat. Iar el din acele chinuri se arăta aşa de viteaz, ca şi cum nimic nu ar fi pătimit, căci tăcea şi răbda bătăile cele grele şi pătimirea pentru Hristos o avea ca pe o îndestulată răcorire a durerilor sale celor mari.

După ce a ostenit Valerie şi cei ce îl băteau, lui Agatodor chinurile îi înmulţeau bucuria, căci Domnul Iisus Hristos, privind din cer nevoinţa şi răbdarea cea bună a robului Său, i-a pregătit răsplata şi l-a chemat şi pe el la Sine, să se odihnească după atât de multe osteneli. Iar el îndată şi-a dat duhul în mâinile Domnului, lăsând judecătorilor trupul lui mort, pe care, după porunca lui Valerie, l-au lăsat neîngropat, ca să-l mănânce fiarele şi păsările cerului. Dar sosind noaptea, unii dintre credincioşi l-au luat şi l-au îngropat.

După aceasta, Valerie a chemat la dânsul pe Sfinţii mucenici Carp şi Papil şi le-a zis lor: "Nebunul de Agatodor, slujitorul vostru, şi-a luat vrednica moarte după faptele sale, căci n-a vrut să jertfească zeilor celor nemuritori; dar voi, fiind înţelepţi, de ce nu vă alegeţi ceea ce vă este de folos? Să nu voiţi a fi asemenea cu omul cel cu adevărat nenorocit, care în loc de viaţă şi de bucurie şi-a ales cu nebunie moartea cea cumplită".

Sfinţii, auzind acestea, l-au ocărât şi l-au numit nebun, iar moartea Sfântului Agatodor fericind-o, au zis că aceeaşi moarte pentru Hristos o doresc şi dânşii cu osârdie.

Atunci judecătorul, mâniindu-se, a poruncit să-i lege iarăşi de cai şi să-i gonească înaintea sa la Pergam. Sfinţii, fiind goniţi pe cale şi târâţi, răbdau mare osteneală şi durere şi fiecare din ei grăia ca David: Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre. Iar noaptea, spre a mări durerea lor, li se puneau pe răni legături strânse şi erau păziţi cu străşnicie de străji. Dar ei, după osteneala drumului, încă se mai osteneau cu privegherea, aducând toată noaptea lui Dumnezeu rugăciuni. Şi iarăşi Domnul a binevoit a-i cerceta, căci li s-a arătat lor îngerul Domnului, le-a tămăduit rănile şi a umplut inimile lor de dumnezeiască bucurie, întărindu-i spre nevoinţa cea mare.

A doua zi, judecătorul, socotind că sfinţii după chinurile şi osteneala de ieri nu vor mai putea să păşească deloc, a poruncit să-i scoată înaintea sa ca să le vadă rănile.

Văzându-i pe ei sănătoşi şi tari, nedurându-i picioarele şi mergând repede, cu feţele nu posomorâte, ci luminoase şi vesele, socotea că aceasta este o vrăjitorie de-a lor şi pentru aceasta la mai mari chinuri i-a supus, căci legând trupurile lor cu grele lanţuri, i-a gonit pe o cale mai lungă.

Sosind la un loc oarecare, după ce a adus jertfă zeilor, s-a aşezat la judecată şi, chemând pe Carp, a început a grăi prieteneşte cu dânsul, ca şi cum împreună ar fi suferit: "Iată, zeii, miluindu-ţi bătrâneţea, te-au făcut să alergi atâta cale fără osteneală; deci, de ce te arăţi nemulţumitor făcătorilor tăi de bine, călcând cinstea lor? Ascultă-mă pe mine, cel ce te sfătuiesc pe tine cele folositoare, şi închină-te zeilor împreună cu mine, căci eu îţi cinstesc bătrâneţele şi sufăr împreună cu tine şi plâng de primejdia ta, nu ca de una străină, ci ca de a mea cu adevărat. Dar ce să fac? Ştiu că sunt foarte urât de tine, acum nu pot ca să-ţi mai rabd mult, însă nu pentru necinstea mea, ci pentru cinstea zeilor nu te voi mai răbda dacă nici acum nu îmi vei asculta sfatul cel bun".

La aceste cuvinte Sfântul Carp a răspuns: "Sfatul tău care duce de la lumină la întuneric şi de la viaţă la moarte, nimeni nu poate să-l numească bun, ci vădită înşelăciune şi vânătoare vicleană. Iar dacă cinsteşti bătrâneţele mele pentru ce nu crezi mie, cel ce părinteşte te sfătuiesc pe tine, căci mie mai mult îmi este jale de pierzarea ta decât ţie de pătimirile mele şi mă mâhnesc foarte mult de primejdia ta, căci ţi-ai pus nădejdea întru deşertăciune şi cinsteşti nişte idoli care nu te vor izbăvi din muncile veşnice, pentru că aceşti idoli sunt neînsufleţiţi şi făcuţi de mână omenească şi după dreptate nu pot fi numiţi dumnezei, fiind idoli deşerţi şi netrebnici".

Valerie, nerăbdând să mai audă necinstirea zeilor săi, a poruncit călăilor să-l ia pe Sfântul Carp, să-l dezbrace, să-l spânzure şi să-l bată cumplit cu vergi de spini. Bătându-l în felul acesta, au rănit tot trupul sfântului, rupându-i carnea de pe el, care zbura prin văzduh. Socotind că aceasta nu este de ajuns, Valerie a poruncit ca să mai vină şi alţi schingiuitori. Iar aceştia, unii îi ardeau coastele sfântului cu lumânări, iar alţii îi presărau rănile cu sare. Şi se uda pământul cu sângele sfântului, iar venele rupându-se îi provocau mare durere.

Dar mucenicul, cu cât i se înmulţeau chinurile, cu atât mai mult se întărea în răbdare şi întru dragoste pentru Dumnezeu şi, fiind spânzurat, a zâmbit în chinuri, drept pentru care Valerie l-a întrebat: "De ce râzi, Carpe?"

El a răspuns: ***"Pentru că am văzut darul Hristosului meu cel pregătit mie; de aceea m-am bucurat".*** Căci sfântul a văzut cerurile deschise şi pe Domnul şezând

pe scaun cu heruvimii şi serafimii împrejurul Lui. Aşa a mângâiat Domnul în chinuri pe robul său şi darul Domnului i-a potolit toate durerile, încât sfântul a uitat rănile sale cele dureroase şi chinurile cele grele şi faptul că era spânzurat. Şi a fost chinuit până ce muncitorii au obosit.

După chinuri, aruncându-l în temniţă, el mulţumea lui Dumnezeu, Celui ce l-a învrednicit a pătimi pentru Dânsul.

Apoi, aducându-l în faţă pe ***Sfântul Papil***, ca şi cum l-ar fi văzut acum pentru întâia oară, judecătorul a început a-l întreba: "De ce neam eşti şi din ce patrie şi care este meseria ta?"

Sfântul Papil

A răspuns sfântul: "Ai fi putut demult să ştii toate cele despre mine, că sunt născut din cel mai bun neam, în cetatea Pergamului, şi am meşteşugul doctoricesc, nu aceea ce se face din ierburile care cresc pe pământ, ci ceea ce se ia de la Dumnezeu de sus, doctorie care nu tămăduieşte numai trupul, ci şi durerile sufleteşti le vindecă".

Atunci judecătorul a zis: "Doctoria cea iscusită nu poate să fie fără învăţătura celor scrise de Galen şi de Hipocrat, cărora meşteşugul vindecării li s-a dat de la Dumnezeu".

Iar Papil a răspuns: "Galen, Hipocrat şi ucenicii lor atunci pot să tămăduiască pe cineva, când Hristos al meu binevoieşte din milostivirea cea negrăită să dea cuiva a Sa doctorie, iar de nu voieşte El, apoi piere meşteşugul lor, neavând nici un folos din învăţătura lor întru iscusinţa doctoricească. Iar cei pe care tu îi numeşti dumnezei, cum se vor îngriji de sănătatea cuiva, când nici lor nu pot să-şi ajute cu ceva? Dacă vrei să cunoşti adevărul, încearcă un lucru: Iată, cel care şade lângă tine este orb de un ochi; deci, să-i dea idolii tăi vederea dacă pot şi eu după aceasta nimic nu voi mai zice".

Iar Valerie a zis: "Oare se poate ca să fie cineva care să-l vindece pe orb?"

A răspuns sfântul: ***"Nu numai aceasta, ci şi alte boli nevindecate lesne vor fi tămăduite de acela care va chema pe Hristos, tămăduitorul tuturor bolilor".***

Iar Valerie a zis: "Deci, să vedem acum ceea ce spui; fă-l ca înaintea noastră să vadă, dacă poţi".

A răspuns Papil: ***"Nu voiesc eu ca să fac aceasta mai întâi, pentru că mă tem să nu socoteşti că această minune a fost făcută de către idolii tăi. Mai întâi doctorii voştri să cheme pe oricare dintre zeii lor şi abia după aceasta eu voi arăta puterea Dumnezeului meu".***

Atunci Valerie a chemat pe slujitorii săi şi le-a poruncit să-i cheme pe zei într-ajutor şi să tămăduiască ochiul cel orb al sfetnicului său. Iar ei au strigat către zeii lor, chemând fiecare dintr-înşii pe zeul său, unul pe Apolon, altul pe Asclepios, altul pe Die, iar altul pe Ermis. Şi s-a făcut un lucru vrednic de râs, căci toată ziua s-au rugat către cei ce nu puteau să le ajute nimic, strigau către cei surzi, aduceau jertfe celor neînsufleţiţi şi nu dobândeau cererea lor şi nici n-au putut să lumineze ochiul trupesc, singuri fiind orbiţi cu sufletul.

Iar robul lui Hristos, Sfântul Papil, a ridicat ochii cei trupeşti şi cei sufleteşti spre ceruri şi a chemat pe Domnul cel milostiv. Apoi, cu mâna sa s-a atins de ochiul celui orb şi a făcut semnul crucii pe dânsul şi îndată omul a văzut bine. Şi nu numai cu ochiul cel trupesc a văzut omul acela, ci şi cu ochii cei sufleteşti s-a luminat, căci lumina cea dumnezeiască s-a atins de inima lui şi, deşteptându-se ca din somn, a cunoscut neputinţa deşerţilor zei şi a înţeles puterea Domnului

Dumnezeu Iisus Hristos, lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume şi a crezut într-Însul.

Şi nu numai omul acela, ci şi altă mulţime de popor, prin minunea aceea a venit la cunoştinţa dreptăţii, căci pe cine n-a adus întru mirare şi încredinţare acea prea slăvită minune? Şi fiecare, văzând şi auzind aceasta, zicea: "Cu adevărat, mare este puterea lui Hristos şi Acela este Dumnezeu adevărat".

Dar cu toate că ei prea măreau pe Dumnezeul cel adevărat, Valerie cel fărădelege n-a voit să-L recunoască şi cu mai mare mânie s-a aprins împotriva Sfântului Papil şi în loc de mulţumire pentru acea facere de bine, a poruncit ca Sfântul Papil să fie spânzurat pe un lemn şi să fie bătut fără cruţare.

Fiind bătut acel frumos trup al Sfântului Papil, el nu pătimea nici o durere din cauza bătăilor, ci se mâhnea că nu primeşte chinuri mai grele.

Iar Valerie, văzându-şi chinurile biruite de vitejia mucenicului, s-a mâniat şi mai tare şi a adus asupra sfântului chinuri peste chinuri. A aprins foc sub coapsele lui şi a poruncit să fie bătut cu pietre, dar nici împotriva focului nu s-a arătat mucenicul nerăbdător şi pietrele cădeau în alt loc, ca şi cum şi pietrele cinsteau trupul care pătimea pentru Hristos, căci îi lovea mai ales pe cei ce le aruncau, nevătămând deloc pe Sfântul Papil.

După ce s-a ostenit Valerie şi nu ştia ce fel de chinuri să mai poruncească împotriva sfântului, a mai contenit cu bătaia, socotind că dacă nu vor fi bătuţi o vreme, rănile lor se vor aprinde (infecta) şi aceasta îi va face mai slabi la bătaia care urma să fie după aceea.

Dar sfinţii, care îl aveau aproape pe Hristos, doctorul, pentru care de bunăvoie pătimeau chinuri şi dureri, nu numai de dureri, ci şi de vânătăi şi de răni s-au tămăduit, încât nici urmă de rană nu se mai vedea pe trupul lor, lucru care a mirat mult pe nebunul judecător, pentru că, cu cât li se uşurau durerile, cu atât mai mult inima lui Valerie bolea şi ca de foc se învăpăia de mânie.

După puţină vreme a stat Valerie iarăşi la judecată, suflând cu turbare şi căutând cu ochi mânioşi.

Iar Sfinţii mucenici stăteau înaintea lui, cu privire frumoasă şi cu faţa veselă, de parcă erau chemaţi la un ospăţ. Şi nelegiuitul, vrând cu mânie să-i îngrozească, a auzit din gura lor cea îndrăzneaţă nişte cuvinte ca acestea: ***"Pentru ce, o!***

judecătorule, faci atâta osteneală ţie şi slujitorilor tăi, adeseori aducându-ne, purtându-ne şi chinuindu-ne pe noi şi nu pronunţi asupra noastră hotărârea cea mai de pe urmă? Ori nădăjduieşti că ne vei abate pe noi de la Hristos, Dumnezeul nostru şi de la adevăr? Mai bine morţi ne vei vedea pe noi, decât să ne supunem poruncii tale celei fără Dumnezeu".

După ce sfinţii au grăit aceste cuvinte, îndată slujitorii au aşternut pe pământ hârburi şi piroane de fier şi pe acestea i-au pus goi pe mucenici cu faţa în jos şi i-au târât, bătându-i cumplit. Dar nici în aceste chinuri n-a lăsat Domnul pe robii Săi, pentru că a sosit cu ajutorul Său, suflând în faţa lor şi scoţându-i din acel necaz, căci îndată cioburile şi piroanele cele de fier, fără de veste au pierit, iar sfinţii au rămas nevătămaţi.

După aceasta judecătorul cu şi mai mare mânie împotriva lor s-a pornit şi a poruncit ca să le fie tăiate coapsele cu briciul; dar sfinţii le răbdau pe toate cu vitejie, mărind pe Dumnezeu.

Apoi au adunat fiare cumplite şi, fiind aduşi mucenicii, au slobozit asupra lor o ursoaică şi toţi au crezut că ursoaica se va repezi asupra lor şi că îi va rupe îndată şi va ucide trupurile lor, dar ursoaica n-a arătat nimic din năravul ei de fiară, ci, ca şi cum ar cinsti sfintele lor picioare, s-a culcat lângă ei şi le-a cuprins picioarele. Apoi au slobozit un leu, pe care numaidecât l-au îmblânzit, ca şi pe ursoaica, dar şi mai mare putere dumnezeiască s-a arătat prin el, căci, răcnind, a grăit cu glas omenesc, ocărând pe chinuitori şi sălbăticia lor.

Iar ei, astupându-şi urechile, socoteau că toate acestea sunt farmece ale sfinţilor mucenici. Atunci judecătorul a poruncit ca aceştia să fie aruncaţi într-o groapă plină cu var nestins. Dar în zadar se ostenea nebunul, împotrivindu-se lui Dumnezeu, Cel ce păzea pe robii Săi pretutindeni nevătămaţi, pentru că după trei zile petrecute în groapa cu var au ieşit întregi şi sănătoşi de acolo.

Valerie, cu cât îi vedea mai mult pe sfinţi de nebiruit, cu atât mai mult se mânia împotriva lor şi încălţându-i cu încălţăminte de fier, plină de piroane ascuţite, i-a silit să alerge, dar nici aşa n-a putut să-i biruiască pe ostaşii lui Hristos, cei de nebiruit. Făcând foc şi înroşind un cuptor foarte mult, a aruncat în el pe sfinţi şi împreună cu sfinţii a intrat şi fericita Agatonica, sora Sfântului Papil, în mijlocul văpăii, vrând ca şi ea să fie părtaşă aceloraşi nevoinţe, dorind să moară pentru Hristos. Dar cuptorul cel înfocat nu numai că nu i-a ars pe ei, ci s-a răcorit cu puterea lui Hristos, pentru că pogorându-se o ploaie mare, focul s-a stins şi

cuptorul s-a răcorit. După ce sfinţii au ieşit din cuptor nevătămaţi, iarăşi au fost duşi în temniţă unde cântau lui Dumnezeu ca într-o biserică.

Judecătorul, neştiind ce să mai facă, se ruşina, fiind biruit. Apoi a pronunţat asupra lor hotărârea cea mai de pe urmă, adică să li se taie capetele.

Sfinţii, fiind duşi împreună cu Agatonica la locul de ucidere, se bucurau şi, ridicând ochii şi mâinile lor spre cer, făceau rugăciuni nu numai pentru dânşii, ci şi pentru cei ce îi ucideau pe ei. Şi aşa şi-au sfârşit nevoinţa lor, murind cu ucidere de sabie.

Iar sfintele lor trupuri, cele fără de cinste aruncate şi nebăgate în seamă, le-au luat credincioşii în taină şi cu cinste le-au îngropat, slăvind pe Domnul nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinstea şi închinăciunea în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp şi Papil, Agatodor şi Agatonica

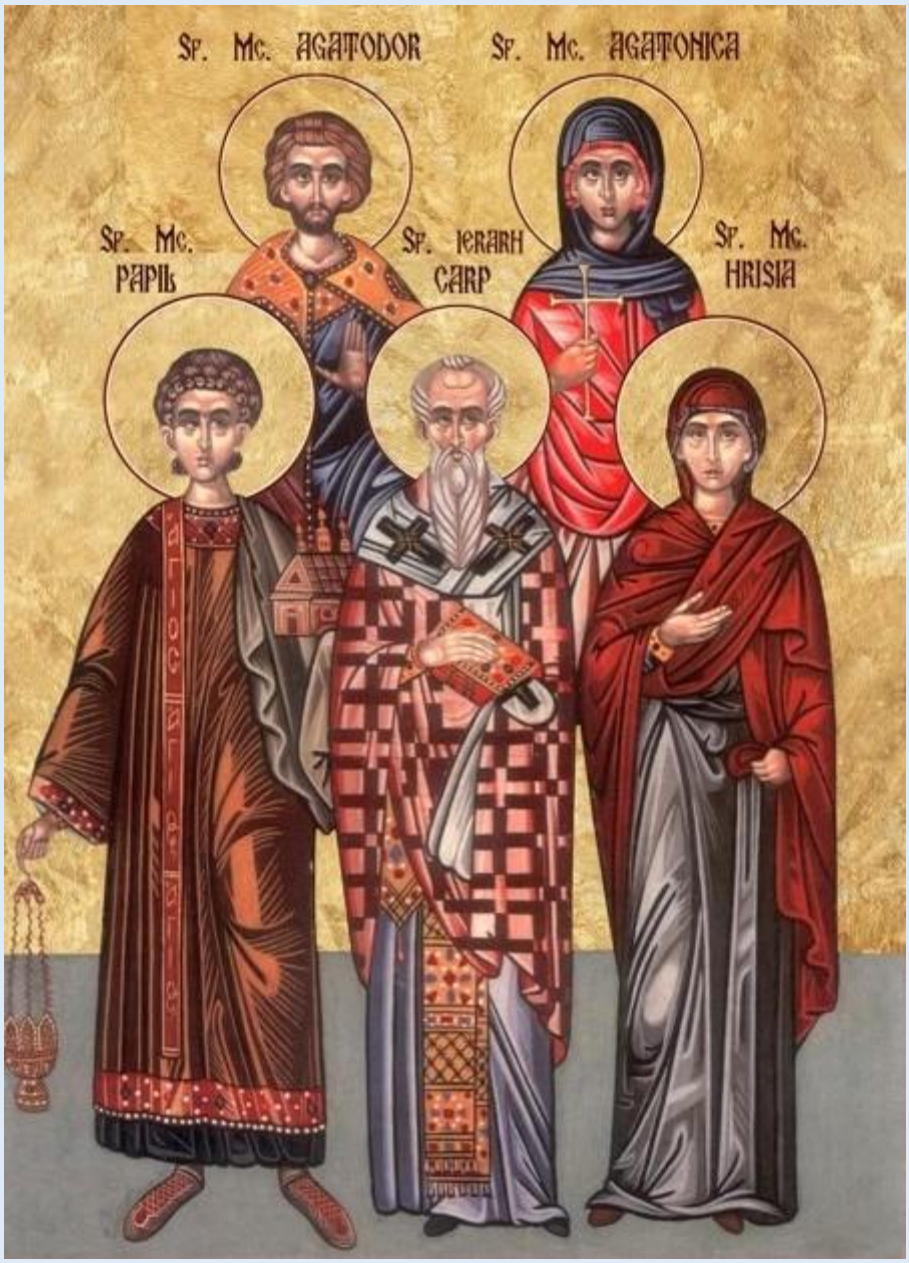

În această lună (octombrie), în ziua a treisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Carp şi Papil, Agatodor şi Agatonica.

Aceşti sfinţi mucenici ai lui Hristos au fost pe vremea împăratului Deciu şi a lui Valerian proconsulul Asiei, cu meşteşugul doctori.

Sfântul Carp era episcop Tiatirilor, iar Papil era hirotonit diacon de acest Carp. Deci, prinzându-se de către domnitor şi întrebaţi fiind, au mărturisit înaintea tutu-

ror numele Domnului Hristos şi silindu-i să facă Jertfă la idoli şi neînduplecându-se, ei au fost legaţi pe lângă cai şi târâţi de la Tiatira până la Sardia şi acolo spânzurându-i de un lemn i-au strujit.

Atunci şi Sfântul Agathodor slugă fiind sfinţilor şi urmând lor s-a întărit de dumnezeiescul înger şi a mărturisit pe Hristos. Deci spânzurându-l şi pe el l-au bătut cumplit cu toiege. Şi aşa fiind bătut şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar Sfântul Carp fiind spânzurat a râs şi fiind întrebat de către domnitor, pentru ce ai râs Carp a zis: ***"Am văzut slava Domnului meu şi m-am bucurat".***

Iar pe Papil l-au legat de patru pari, şi l-au ridicat sus, apoi l-au împroşcat cu pietre de care a rămas nevătămat.

După aceea fiind aduşi de faţă sfinţii împreună i-au tăvălit peste spini în sus şi în jos, şi bătându-i deasupra pe pântece. După aceea i-au dat ca să-i mănânce fiarele. Atunci un leu, o minune, răcnind oprea pe chinuitori de la atâta nemilostivire.

Şi bătându-le cu piroane încălţăminte de fier în picioare, i-au aruncat în cuptor; atunci şi Agathonica, sora Sfântului Papil, făcând rugăciune, a intrat şi ea cu dânşii. Şi rămânând sfinţii nearşi şi nevătămaţi, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica şi Florentie

Sfântul mucenic Carp, episcopul din Tiatira (Asia mică), şi Sfântul mucenic Papil, diaconul său, au pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos în timpul persecuţiei împăratului Deciu (249-251), din porunca lui Valerian, guvernatorul Asiei. Fiind chinuiţi în oraşul Tiatira, aceştia nu au apostaziat de la credinţa creştină.

Valeriu le-a confiscat averea şi i-a trimis în Sardes, unde, pentru a-i speria, în speranţa că vor renunţa la credinţa creştină, l-a omorât pe Agatador, un slujitor credincios al sfinţilor pe care îi urmase în Sardes.

Din acest oraş au fost duşi în Pergam, oraşul lor natal. Aici au fost din nou supuşi supliciilor. În timp ce erau spânzuraţi pe lemn şi li se strujeau trupurile, Sfântul Carp a zâmbit. După ce a fost întrebat de ce a zâmbit, acesta a răspuns: „Am văzut slava Dumnezeului meu şi m-am bucurat”. Au fost supuşi şi la alte chinuri.

Între timp a venit şi Agatonica, sora diaconului Papil, care voia să moară şi ea pentru Hristos.

Cu toate că i-a aruncat pe toţi trei în cuptorul cu foc, au rămas nevătămaţi. Atunci, conducătorul Valeriu a dat poruncă să li se taie capetele.

Tot astăzi, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe Sfântul mucenic Florentie (sec. III).

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântului apostol Andrei la Iaşi; Sfinţii mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica

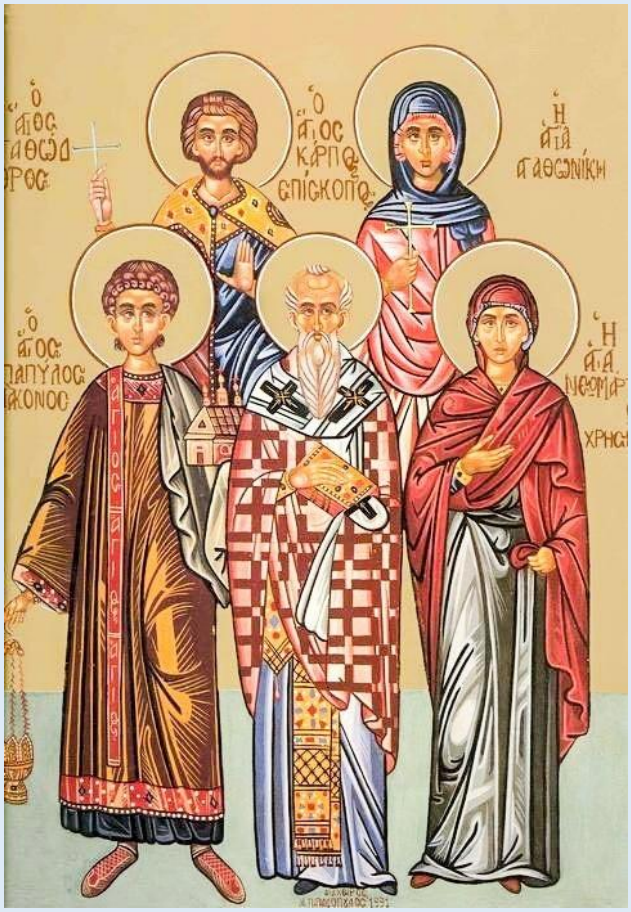

Sfântul mucenic Carp, episcopul din Tiatira (Asia Mică) şi Sfântul mucenic Papil, diaconul său, au pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos în timpul persecuţiei împăratului Deciu (249-251), din porunca lui Valerian, guvernatorul Asiei. Fiind chinuiţi în oraşul Tiatira, aceştia nu s-au lepădat de credinţa creştină.

Valeriu le-a confiscat averea şi i-a trimis în Sardes, unde pentru a-i speria, în speranţa că vor renunţa la Hristos, l-a omorât pe Agatador, un slujitor credincios al sfinţilor, care îi urmase în Sardes. Din acest oraş au fost duşi în Pergam, oraşul lor natal, unde au fost supuşi chinurilor.

În timp ce erau spânzuraţi pe lemn şi li se strujeau trupurile, Sfântul Carp a zâmbit. Când a fost întrebat de ce a zâmbit, acesta a răspuns: „Am văzut slava Dumnezeului meu şi m-am bucurat”.

Pe când erau chinuiţi, a venit şi Agatonica, sora diaconului Papil care voia să moară şi ea pentru Hristos. Cu toate că i-a aruncat pe toţi trei în cuptorul cu foc, au rămas nevătămaţi.

Atunci, Valeriu a dat poruncă să li se taie capetele cu sabia şi aşa au primit cununile muceniciei de la Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos.

***

Biserica Ortodoxă sărbătoreşte astăzi şi aducerea moaştelor Sfântului apostol Andrei la Iaşi.

În anul 1996 a fost adusă la Iaşi racla cu capul Sfântului apostol Andrei, de la Catedrala Mitropolitană din Patras (Grecia).

La propunerea Înaltpreasfinţitului părinte mitropolit Daniel, astăzi, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat ca în data de 13 octombrie să se facă pomenirea aducerii moaştelor Sfântului apostol Andrei la Iaşi.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași; Sfinții mucenici Carp, Papil, Agatodor și Agatonica și Florentie

1. Aducerea moaștelor Sfântului apostol Andrei la Iași - Sfintele moaște au ajuns la Iași în anul 1996 la hramul Sfintei cuvioase Parascheva.

2. Sfinții mucenici Carp și Papil, Agatodor și Agatonica († 251) - Episcopul Carp din Tiatira (Asia Mică) și Papil diaconul său au pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos în timpul persecuției împăratului Deciu (249-251), din porunca guvernatorului Valeriu.

Fiind chinuiți în orașul Tiatira, aceștia nu au apostaziat de la credința creștină. Valeriu le-a confiscat averea și îi trimite în Sardes, unde, pentru a-i speria în speranța că vor renunța la credința creștină îl omoară pe Agatador, un slujitor credincios al Sfinților care îi urmase în Sardes.

Din acest oraș au fost duși în Pergam, orașul lor natal. Aici au fost din nou supuși supliciilor împreună cu sora diaconului Papil care vroia să moară pentru Hristos, dar pentru că de fiecare dată sfârșeau nevătămați, conducătorul Valeriu dă poruncă să li se taie capul.

3. Tot astăzi, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe Sfântul mucenic Florentie (sec. III).

Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp, Papil, Agatodor şi Agatonica (†250)

Luna octombrie în 13 zile: pomenirea Sfinţilor mucenici Carp, Papil, Agatodor şi Agatonica (†250).

Aceşti Sfinţi mucenici ai lui Hristos au trăit pe vremea împăratului Decius (250-253) şi a lui Valerian, conducătorul Asiei. Pentru tăria credinţei lor şi pentru viaţa lor curată, Sfântul Carp se învrednicise să ajungă episcop la Tiatira, iar Sfântul Papil era diaconul său, având de la Hristos şi darul tămăduirilor, şi împreună răspândeau cu mult zel dreapta credinţă şi mângâiau poporul în suferinţele sale.

Deci, au fost pârâţi împăratului, nu numai că ei înşişi nu se închină zeilor, dar că îndeamnă şi pe alţii să se lepede de idoli.

A trimis atunci împăratul pe Valerian, sfetnicul său şi mare prigonitor al creştinilor, în părţile Asiei, iar acesta porunci ostaşilor că Sfinţii Carp şi Papil să fie prinşi şi aduşi înaintea sa, la Tiatira.

Deci, fiind prinşi şi întrebaţi, ei au mărturisit cu îndrăzneală, înaintea tuturor, numele Domnului Hristos şi neprimind ei să aducă jertfă idolilor, au fost puşi la chinuri.

I-au legat de cai iuţi şi i-au dus în goană, mai mult târându-i, de la Tiatira la Pergam, oraşul lor de naştere, iar acolo au fost bătuţi cu toiege cu spini şi trupurile lor au fost arse cu făclii, cât Sfântul Agatodor, slujitorul lor, fiind de aceeaşi credinţă cu ei, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, din aceste chinuri.

Au fost apoi spânzuraţi, pe lemn şi, pe când li se strujeau trupurile, Sfântul Carp a zâmbit în chinuri şi, fiind întrebat: "De ce ai râs, Carp?", acesta a zis: ***"Am văzut slava Dumnezeului meu şi m-am bucurat".***

Deci, îi tăvăliră peste spini, în sus şi în jos, şi i-au dat să-i mănânce fiarele şi, scăpând nevătămaţi, Sfinţi nu încetau a mărturisi pe Hristos, încât au fost osândiţi să fie arşi în foc.

Iar pe când se înfierbânta cuptorul, s-a ivit şi Agatonica, sora lui Papil diaconul, care, mărturisind înaintea lui Valerian că şi ea este creştină, cerea să fie părtaşă la chinurile mucenicilor.

Deci, la porunca lui Valerian, tustrei au fost aruncaţi în cuptorul cel încins. Şi, rămânând nearşi, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh despre mită, dobândă şi iubirea de arginţi.

Cel ce ia dobândă, cel ce ia mită, ca şi iubitorul de arginţi şi răpitorul sunt ca o căruţă cu patru cai, având ca vizitiu pe satan cel mândru, căruţa pe care Dumnezeu a surpat-o. Satan adună încă pe toţi cei ce-l urmează, spre a lor pierzare. Deci, nu se cade celor ce au minte a fi purtaţi de vrăjmaşul, ca nu împreună cu el să ajungă în groapă şi în focul cel veşnic, ci în viaţă, spre mai bine, să se indrepteze, precum şi apostolul zice: "Având hrană şi îmbrăcăminte, să fim îndestulaţi cu acestea."

Iar cei ce vor să se îmbogăţească au parte de nenorociri şi de cursele vrăjmaşului, nepăzind poruncile apostoleşti, iar, mai bine zis, ale lui Dumnezeu, care grăieşte: "Să nu câştigaţi nici aur, nici argint, nici să vă îngrijiţi ce veţi mânca sau ce veţi bea şi cu ce vă veţi îmbrăca!" Că pe cel ce adună bogăţie pe această cale, îl surpă Dumnezeu şi cu ale sale picioare îl calcă.

⇒ *Încă şi în cartea Proverbelor, înfruntă pe cel ce ia mită, zicând: "Cel ce iubeşte argintul, nu se va sătura de argint; şi să nu apuci de la cel sărac, că sărac este şi nu ştie umbla".*

⇒ *Că zice Domnul: "Mai bine este a da, decât a lua". Iar în Lege zice: "Să nu dezvinovăţiţi pe cel necurat, pentru mită, şi nici să nu iei mită, fiindcă mita creşte şi orbeşte ochii celor ce văd".*

⇒ *Ca şi Samuil ţinând porunca Legii, grăia către norod: "Oare din mâinile voastre am luat izbăvirea? Iată martor este Domnul, că n-a ajuns mită în mâinile mele".*

⇒ *Iar proorocul Amos, mâniindu-se pe judecători, zicea: "Mită aleasă de la săraci aţi luat".*

⇒ *Iar Isaia, ocărând cetatea zicea: "Dregătorii tăi iubesc mita, dispreţuind răsplătirile. Vai celui ce face dreptate celui necurat pentru mită, şi lucrul cel drept pe nedrept îl ia de la omul cel drept". Şi iarăşi: "Pierzător lucru este dobânda pentru însuşi sufletul celui ce ia, iar cel ce nu iubeşte dobânda viu va fi". Şi iarăşi: "Cel ce primeşte mita fără dreptate nu se va îndrepta înaintea lui Dumnezeu. Că mai bun este numele bun, decât bogăţia cea multă".*

⇒ *Iar David se ruga lui Dumnezeu, zicând: "Să nu pierzi, cu cei necredincioşi, sufletul meu".*

Oare vezi că Scriptura numeşte, pe ucigaşi şi pe primitorii de daruri bărbaţi ai sângelui şi fără de lege?

Încă asemenea cu aceasta a zis Domnul: "Nebunule, întru această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine, dar cele ce le-ai gătit ale cui vor fi?" Nebuni numeşte pe cei ce-şi pun nădejdea în bogăţia cea pieritoare.

⇒ *Şi, iarăşi, David zice: "Pleacă inima mea spre învăţăturile tale, iar nu la dorinţa de câştig".*

⇒ *Încă şi Iov, arătându-şi curăţia, zicea: "Au, doară, mâna mea s-a atins de mită?"*

Şi Însuşi Domnul ne porunceşte, grăind: "Luaţi aminte şi vă păziţi de toată lăcomia, că nu din bogăţia omului este viaţa lui, ci precum este scris: Dreptul prin credinţă va fi viu!"

Întru aceeaşi zi, cuvânt din Pateric, despre miluirea străinilor.

Un oarecare monah, antiohian de neam, cucernic, de la mănăstirea lui Casian, a mers la Sfintele Locuri pentru rugăciuni. Şi, zăbovind el acolo, s-au sfârşit cele de care avea trebuinţă şi nu ştia ce să facă. Şi, şezând în biserică, se întristă de aceasta

şi, plecându-se, a adormit puţin şi a văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos, grăindu-i lui: ***"Du-te la iconomul Sfintei Învieri şi să-i zici lui: M-a trimis Iisus la tine, să-mi dai, pentru Dânsul, un galben şi îţi voi da zapis la mână şi când va veni Iisus îţi va da glabenul".***

Şi monahul deşteptându-se, şi rugându-se, a crezut cuvântul. Şi, mergând,a aflat pe iconom şi i-a zis precum i s-a poruncit.

Şi i-a răspuns iconomul: "Dar când va veni Iisus, ca să mi-l dea?"

Iar monahul a zis: "Eu ţi-am spus precum am auzit, iar tu, cum ştii, aşa să faci!"

Atunci i-a zis lui iconomul: "Fă-ţi zapisul tău!"

Şi, şezând monahul a scris aşa: "Eu, Ioan monahul de la Antiohia Siriei, mărturisesc că am luat un galben de la tine Ştefan preotul, iubitorul de Dumnezeu, iconomul Sfintei Învieri, trebuindu-mi. Pentru încredinţare, am făcut acest înscris al meu şi, când va veni Iisus Hristos, ţi-l va da". Deci a luat galbenul şi a plecat.

Iar în noaptea cea de-a a doua a văzut iconomul în vis pe Oarecine, grăindu-i: ***"Ia-ţi galbenul şi să-Mi întorci zapisul monahului.".***

Iar el nu voia, grăind: "El a zis că Iisus vă veni şi-mi va plăti".

Iar el a zis: ***"Eu sunt Iisus. Ia-ţi, dar, galbenul şi-Mi dă zapisul călugărului, ori vrei să iei ceva mai mult. Iată ce-i al tău".***

Şi, deşteptându-se, a trimis pe nişte oameni după monah, zicându-le: "Ori unde îl veţi afla pe acel monah, să-l aduceţi la mine".

Şi, aflându-l, i-au zis: "Mergi că te cheamă iconomul". Iar el, temându-se, cugetă întru sine că s-a căit şi vrea să-i ia galbenul şi mergea cu sfială.

Iar iconomul, văzându-l i-a zis: "Părinte, mai ia şi alţi galbeni, câţi vei voi, şi-mi fă zapis."

Iar el a răspuns: "Iartă-mă, că mai mulţi nu-mi trebuie, destul îmi este acesta, că nici Domnul nu mi-a zis să iau mai mult de un galben".

Şi s-au mirat cei ce au auzit şi au proslăvit făgăduinţele Domnului cele nemincinoase. A căruia este slava, în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Carp şi Papil

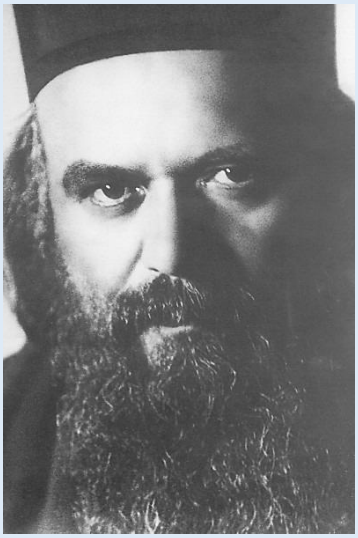

Sfântul Carp a fost episcopul Tiatirei, iar Sfântul Papil a fost diaconul său. Ei s-au născut la Pergam, acolo unde au şi luat la urmă mucenicia pentru Domnul Iisus Hristos.

Împărat atunci a fost Decius, iar chinuitorul lor, răul proconsul Valerius. Valerius i-a legat pe lângă cai şi i-a alergat şi târât astfel până la Sardia, unde i-a batjocorit purtându-i goi prin cetate şi torturându-i. Dar un înger al Domnului a venit la ei şi i-a întărit, vindecându-le rănile lor.

Servitorul lui Carp, Agathodor, 1-a urmat pe stăpânul lui, plângând. Valerius 1-a condamnat şi pe el la chinuri.

Sfinţii au fost iar legaţi pe lângă cai şi târâţi de la Sardia la Pergam. Pe Sfântul Carp 1-au legat de un copac şi 1-au biciuit bestial, până când trupul lui s-a prefăcut tot într-o rană, iar sângele lui a înroşit adânc pământul. Dar în aceste chinuri aflându-se, Sfântul Carp a zâmbit.

Chinuitorul 1-a întrebat de ce zâmbeşte, iar sfântul i-a răspuns, pentru că a văzut cerurile deschise şi pe Domnul Hristos şezând pe Tronul Său, înconjurat de sfinţii Heruvimi şi Serafimi.

Torturat fiind, Sfântul Papil a vindecat un om care era orb de un ochi, minune pe care văzând-o mulţi, au crezut în Hristos Domnul.

Sfinţii au fost apoi aruncaţi la fiare, dar au rămas nevătămaţi de ele. Apoi au fost aruncaţi într-un cuptor de foc.

Sora Sfântului Papil, Agathonica, a sărit şi ea în flăcări, dar nici flăcările nu s-au atins de sfinţi.

La urmă ei au fost cu toţii decapitaţi cu sabia, anul fiind 251. Aşa s-au încununat aceşti sfinţi mucenici, în urma dreptelor lor nevoinţe, cu cununa cea nepieritoare a împărăţiei lui Hristos.

Sinaxar - Sfinții mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica

Carp și Papil, două roduri ale lui Dumnezeu prea iubite,
Dându-se la o parte pe de-a-ntregul, ușa Cerului li se deschide,
Pe Agathodor îl așteaptă mulțimea darurilor,
Ca celui ce s-a nevoit mult întru răbdarea bătăilor,
Nu ți s-a făcut împiedicare, Agathonico muceniță,
Către dumnezeiescul sfârșit cel prin sabie, femeiasca neputință.

Pătimirea Sfinților mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, ilustrație de Minologhion bizantin, sec. XIV

Sfinții Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, au pătimit pe vremea când împărat al Romei era Deciu (249 – 251 d.Hr.), prea crudul prigonitor al creștinilor. Toți patru mucenici erau de neam din Pergam.

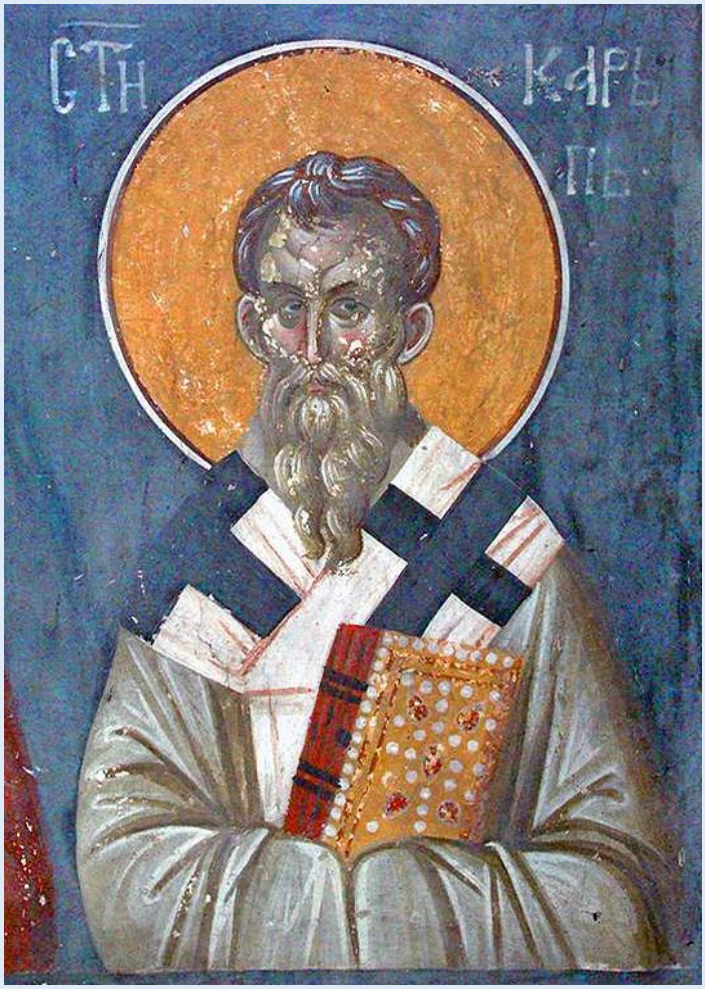

Sfântul Carp, episcopul Thiatirelor, frescă, Mănăstirea Gracianița, sec. XIV

- ✓ *Carp, care dobândise desăvârșită știință de carte, fiind prea evlavios și având multe slujiri în Biserică, ajunsese episcop al Thiatirelor.*
- ✓ *Papil, care studiase medicina și tămăduia fără de plată bolnavii, a devenit diacon și slujitor apropiat al lui Carp.*
- ✓ *Agathodor, suflet ales și credincios, era slujitor la Episcopia Thiatirelor.*

Când pe aceștia trei i-a arestat antipatul Thialérios, ei au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos.

Atunci Thialérios le-a spus: ”Creștinii sunt superstițioși, niște incapabili, fără simțăminte înalte. Voi, ca oameni educați ce sunteți, trebuie de îndată să vă lepădați de creștini”.

La această acuzație a răspuns episcopul Carp prin cuvintele apostolului Pavel. Un răspuns care a fost, este și va fi valabil în veac și care ne arată care este cugetul

adevăraților creștini. ***A spus, deci: ”Şi ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărâţi fiind, binecuvântăm. Prigoniţi fiind, răbdăm (I Corinteni 4:12). Apoi, în ceasul în care cei care nu cred în Evanghelie ne ocărăsc și ne batjocoresc noi ne rugăm să dobândească cele bune. Câtă vreme aceștia ne prigonesc, noi le arătăm îngăduință; câtă vreme ei ne calomniază, noi le răspundem prin cuvinte blânde și mângâietoare”.***

Întărâtat de acest răspuns, Thialérios, după ce i-a supus la chinuri pe cei trei, dimpreună cu Agathonica, sora lui Papil, le-a tăiat capetele la toți.

Pătimirea Sfinților mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, frescă, Măn. Decani, sec. XIV

Tropar: Întru viața după Dumnezeu alergând, pe Hristos l-ați văzut, împreună moștenitorilor, prin nevoință pe vrăjmașul biruind, Carp înțelepte și vestite Aga-

thodor, Agathonica și slăvite Papil. Dumnezeiești mucenici, lui Hristos Dumnezeu rugați-vă, să ne dăruiască nouă mare milă.

Pătimirea Sfinților mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, ilustrație din minologhionul Împăratului Vasile al II-lea

Condac: Ca o vistierie de mult preț și izvor ce izvorăște ape de tămăduiri, a dat Stăpânul celor de pe pământ moaștele voastre, care șterg neputințele patimilor cele de multe feluri și dau neîncetat har sufletelor noastre. Pentru aceasta, Carpe și Papile, cu un glas și cu dragoste, săvârșim pomenirea voastră.

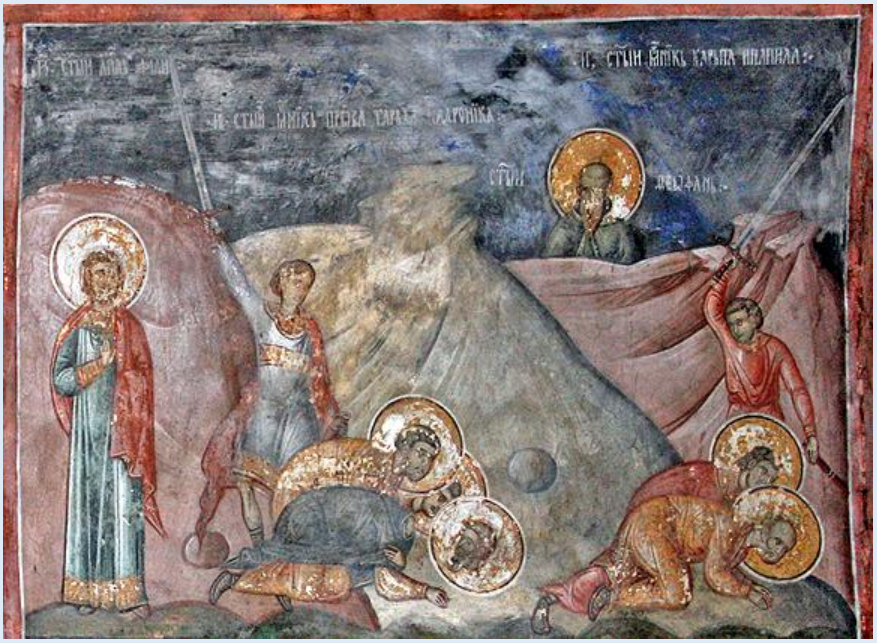

Pătimirea Sfinților mucenici Carp, Papil, Agathodor și Agathonica, frescă de la Patriarhia din Pecs, sec. XIV

Icos: Înțelepciunea lui Dumnezeu cea mai-nainte de veci și Cuvântule, gonește negura minții mele și-mi dă cuvânt de înțelepciune, ca un Dumnezeu, ca să laud pe cei ce au urmat cu dragoste și râvnă, dumnezeieștilor tale Patimi; ca pe cei ce au luat după vrednicie, de la Tine, Stăpânul tuturor, răsplătiri pentru nevoințe. Că aici adunările credincioșilor, înconjurând sicriul moaștelor, au pururea sănătate, Papile și Carpe, cu un glas săvârșim pomenirea voastră.

Mărimuri: Ca rod înțelegător v-ați adus, Celui ce s-a jertfit pentru noi, Papile și Carp, dimpreună cu Agathodor și Agathonica, pentru aceasta fiți slăviți.

Sergiu Popescu - Sfântul Carp, cinstit în Catedrala din Râmnic

23 iunie 2014

În catedrala oraşului Râmnicu-Vâlcea, într-o raclă făcută din lemn de tei şi cireş, se află moaştele a trei Sfinţi martiri din primele secole ale creştinismului: Sfinţii

⇒ *Mercurie,*
⇒ *Teodor Stratilat şi*
⇒ *Carp, episcopul.*

În rândurile următoare vom încerca să prezentăm puţinele informaţii care ni s-au păstrat despre viaţa şi suferinţele unuia dintre aceşti mucenici ai lui Hristos: Sfântul Carp, episcopul Tiatirei.

S-a născut în cetatea Pergam din Asia, fiind medic (ca şi Sfinţii mucenici Papil, Agathodor şi Agathonica, împreună cu care este pomenit în calendarul ortodox în fiecare zi de 13 octombrie), slujind astfel celor aflaţi în nevoi şi neputinţe trupeşti.

Creştin fiind, răspândea fără teamă dreapta credinţă printre locuitorii cetăţii Pergam care veneau la el să-şi tămăduiască atât trupurile, cât şi sufletele. Despre viaţa sa curată şi despre zelul cu care propovăduia Evanghelia a aflat şi comunitatea

creştină din cetatea Tiatira (aflată la 90 de kilometri depărtare), care l-a chemat spre a-i fi păstor, dar şi pentru a răspândi şi aici noua învăţătură a lui Hristos. A fost hirotonit episcop al acestei cetăţi în vremea împăratului Deciu sau Traianus Decius, aşa cum mai era numit (249-251) şi a lui Valerian, proconsulul Asiei, mari prigonitori ai creştinismului.

Din raţiuni de stat, Deciu a hotărât înlăturarea creştinismului din imperiu, luând o măsură gravă, cum nu se luase până atunci. Printr-o lege de stat, el a dezlănţuit o persecuţie generală, aplicând riguros măsuri severe, numind şi un cenzor, pe Valerian, a cărui misiune oficială era aceea de a supraveghea moravurile societăţii, dar şi de a veghea punerea în practică a legii date împotriva creştinilor.

Acest edict de persecuţie a fost dat în toamna anului 249 şi prevedea ca toţi cei care erau bănuiţi a fi creştini, indiferent de vârstă şi de starea socială, să se prezinte înaintea unei comisii de stat şi să facă acte de adeziune la păgânism: sacrificii, libaţiuni ori participare la ospeţele sacre.

Fiind chemaţi nominal (după liste întocmite dinainte de autorităţi), creştinii erau obligaţi să sacrifice zeilor. Cei care se supuneau primeau certificate speciale (libelli), fugarilor li se confisca averea, iar la întoarcere erau ucişi. Cei care refuzau şi mărturiseau pe Hristos erau aruncaţi în închisori, torturaţi şi ucişi.

„Am văzut mărirea Domnului meu şi m-am bucurat“

Printre creştinii care au suferit acum moarte martirică se numără şi episcopul Carp al Tiatirei. Fiind acuzat de autorităţi că îndemna pe păstoriţii săi să-şi păstreze credinţa şi să se lepede de idoli, a fost arestat din porunca lui Valerian.

Pentru că a mărturisit fără teamă pe Hristos înaintea prigonitorilor săi şi a refuzat să aducă jertfe idolilor, a fost chinuit şi trimis la Pergam, locul său de naştere.

Aici a fost bătut cu toiege cu spini, ars cu făclii, trupul i-a fost zdrobit şi tăvălit peste spini, picioarele i-au fost puse în încălţări în care au fost bătute piroane de fier.

Fiind întrebat de ce creştinii nu vor să jertfească idolilor, Sfântul Carp a răspuns: ***„Nu se cade nouă să mâniem pe Dumnezeul nostru şi să ne arătăm nemulţumitori pentru facerile Lui de bine, căci chiar şi dobitoacele Îl cunosc pe Cel ce le-a hrănit, iar noi am fi nerecunoscători faţă de Ziditorul nostru dacă i-am cinsti pe zeii cei mincinoşi, lăsând pe adevăratul nostru Dumnezeu“.***

Deşi îndurase atâtea chinuri, Sfântul Carp a fost văzut de prigonitorii săi râzând. Miraţi, aceştia l-au întrebat care este motivul, şi mai ales de unde mai are atâta tărie. Le-a răspuns simplu, şi poate în numele tuturor martirilor, al acelora care continuau să-L mărturisească pe Hristos, deşi torţionarii lor născoceau cele mai cumplite pedepse şi suferinţe la care poate fi supus omul (trupul său): ***„Am văzut mărirea Domnului meu şi m-am bucurat“.***

Mâniat de răspunsul sfântului, Valerian a poruncit ca acesta să fie aruncat la fiare; un leu însă a păzit trupul mucenicului, astfel că nu i s-a întâmplat nimic.

Pentru că a scăpat şi acum nevătămat, mărturisind iarăşi pe Hristos, a fost aruncat într-un cuptor încins. Pentru că a rămas neatins de flăcări, din porunca aceluiaşi Valerian, Sfântului Carp i s-a tăiat capul. Trupul său a fost luat de către creştini în taină şi îngropat cu cinste.

Aşa cum precizam şi la începutul acestor rânduri, părticele din sfintele sale moaşte se găsesc astăzi la catedrala din oraşul Râmnicu-Vâlcea, fără să ştim însă când şi în ce împrejurări au fost aduse aici.

SF. SFINTITUL M. CARP EPISCOPUL
SF M.M. TEODOR STRATILAT.

SF. M. MARTIR
CARP.

Icoane

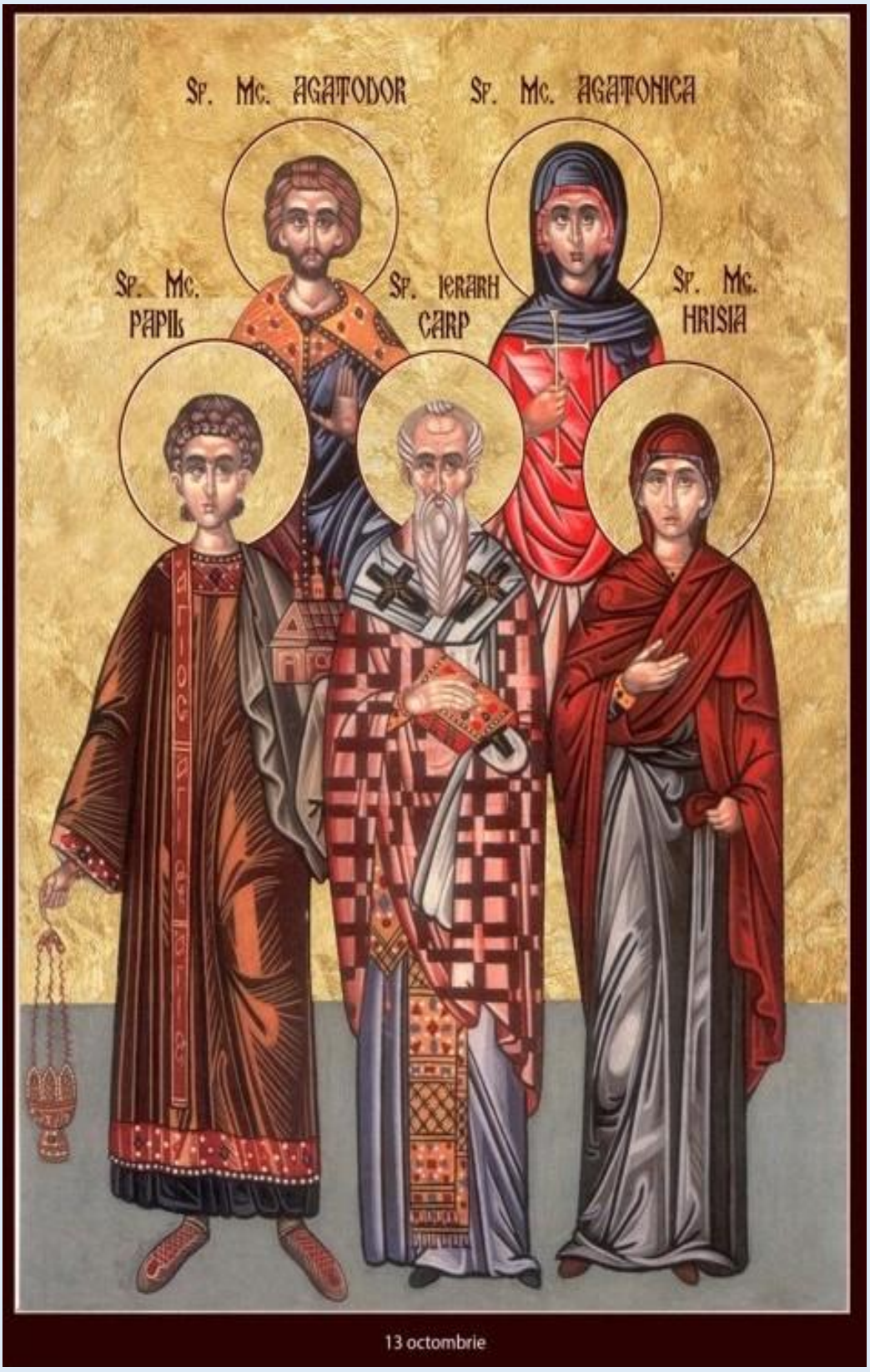
Sf. Mc. AGATODOR
Sf. Mc. AGATONICA
Sf. Mc. PAPIE
Sf. IERARH CARP
Sf. Mc. HRISIA
13 octombrie

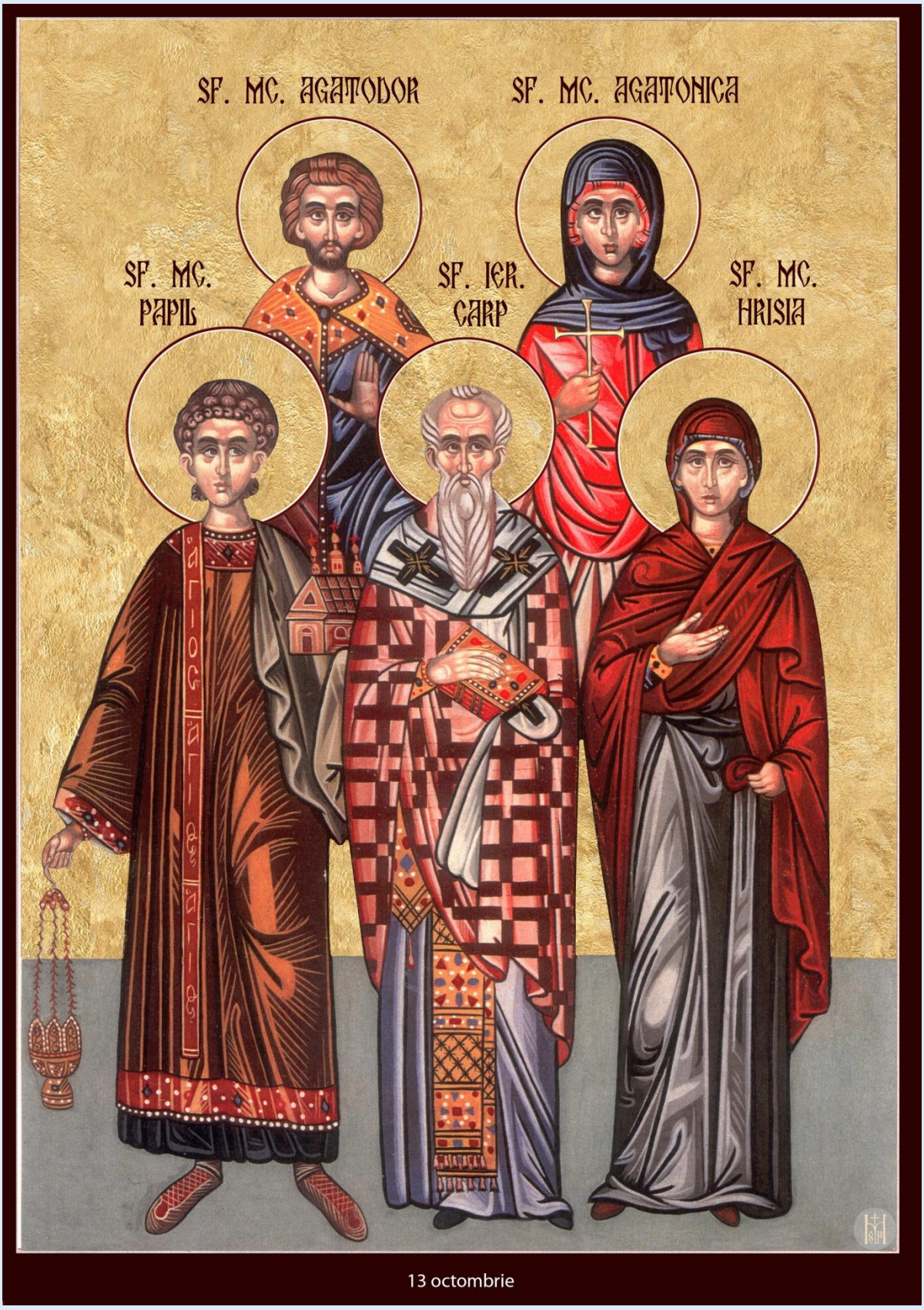

13 octombrie

Ὁ ἅγιος
ΠΑΠΥΛΟΣ
ΔΙΑΚΟΝΟΣ
Ὁ ἅγιος
ΚΑΡΠΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ἡ ἁγία
ΑΓΑΘΟΝΙΚΗ
Ἡ ἁγία
ΜΕΣΟΜΑΡ
ΧΡΗΣ

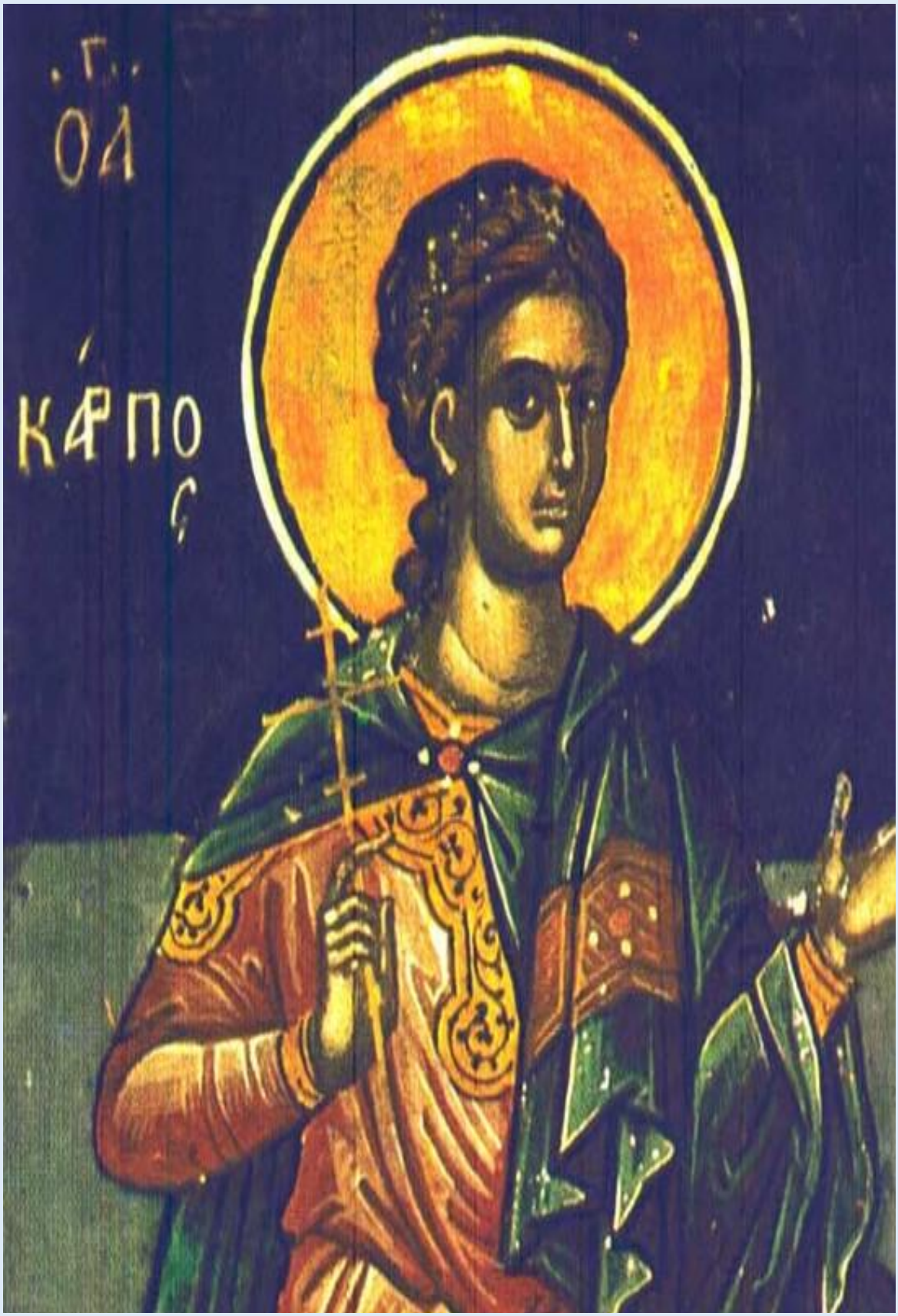
Γ.
ΟΛ
ΚΑΡΠΟ

ΑΠΥ
ΛΑC

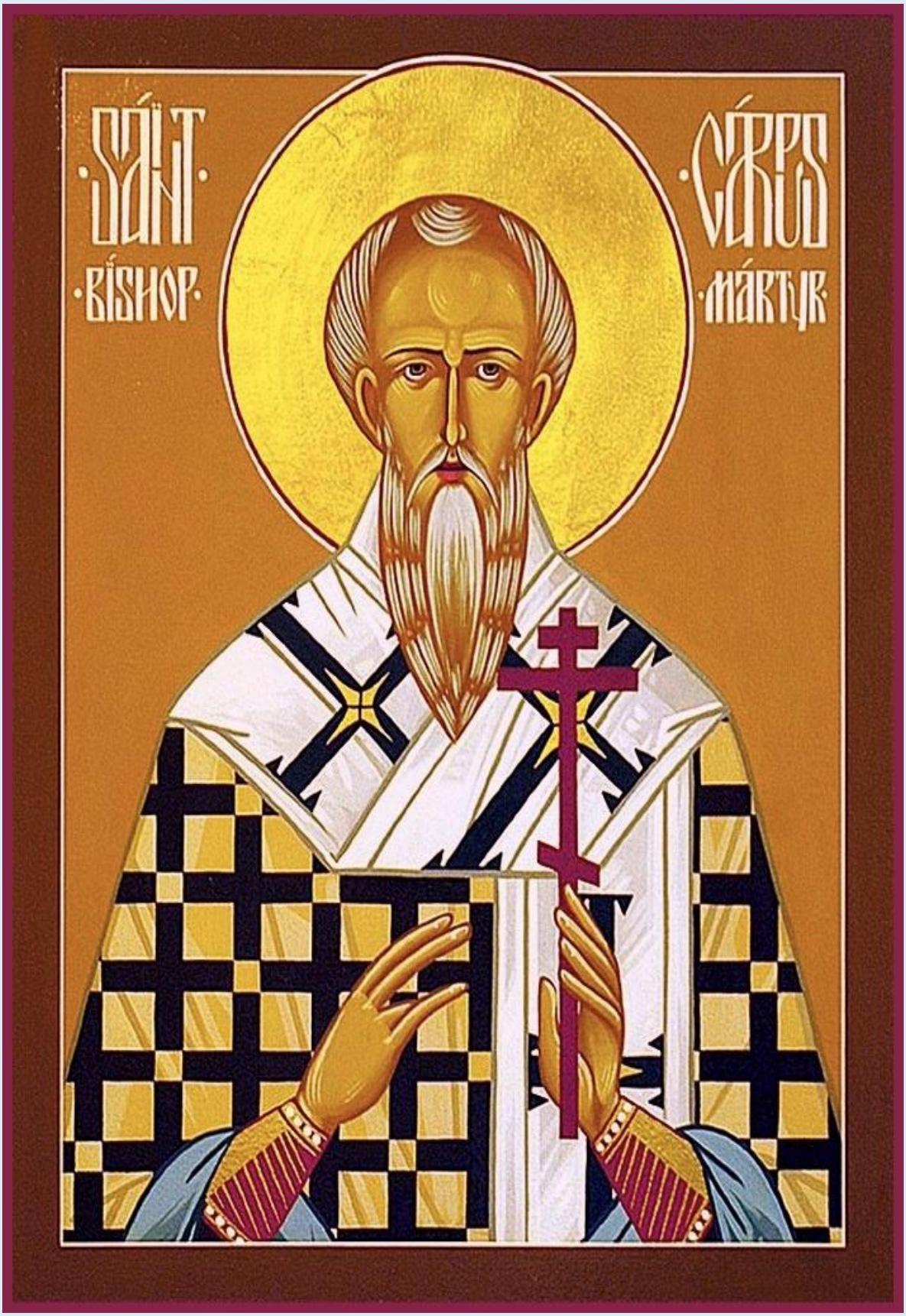
SÁINT
BÍSHOP
CÝRUS
MÁRTYR

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΘΩΝΙ
ΚΗΣ

ΚΑΡΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΥΛΟΥ

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Agatodor
Sf. Mc. Carp
Sf. Mc. Agatonica
Sf. Mc. Papil
Sf. N. Mc. Hrisi

SFINȚII ZILEI
Au fost martirizați în timpul
împăratului roman Deciu
în perioada în care proconsul
al Pergamului era
Flavius Optimus.
Sfinții mucenici
Carp, Papil, Agatonica
și Florentie
13 Octombrie

DOXOLOGIA.ro

Troparul Sfinţilor Mucenici Carp şi Papil şi al celor împreună cu dânşii

13 Octombrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

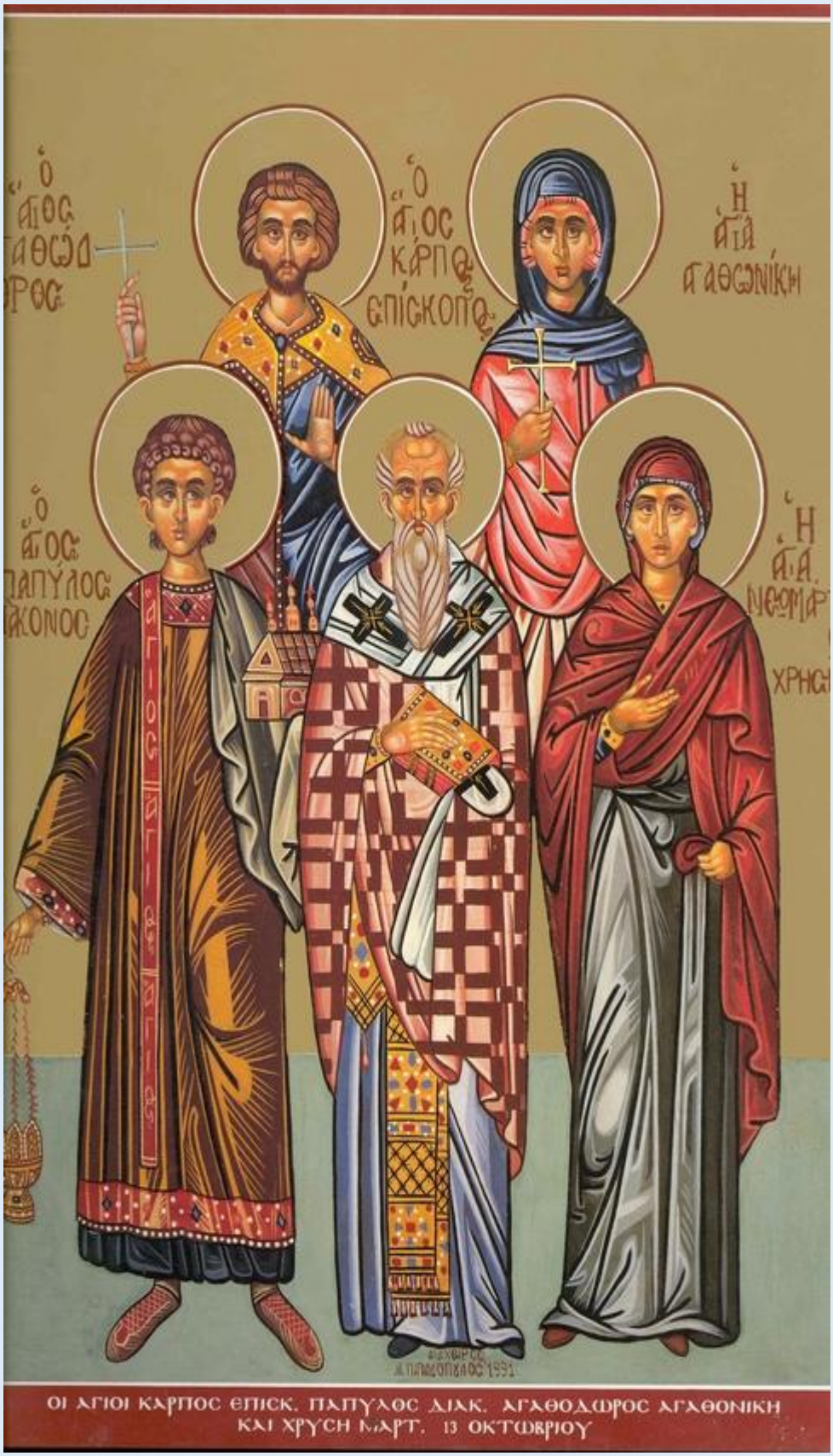

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΑΡΠΟΣ ΕΠΙΣΚ. ΠΑΠΥΛΟΣ ΔΙΑΚ. ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΣ ΑΓΑΘΟΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΧΡΥΣΗ ΜΑΡΤ. 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ